Влада – Радам!

ГОЛОС УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 125 (1125) ♦ Субота, 8 липня 1995 року ♦ Ціна договірна

Польоти уві сні та наяву

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

«Польоти» академіка Сахарова гасили. Але Су-15 літав. Без польотів (у розумних межах) навіть тоталітарне суспільство обійтися не могло. Нині ситуація змінилася з точністю до навпаки. Заборони на польоти в інтелектуальні чи політичні сфери знято. Але Су-15 літає дуже мало. Нема керосину.

(Закінчення на 9-й стор.).

Читайте в суботньому випуску:

НАША ПЕРСПЕКТИВА — РАДА ЄВРОПИ

В Оттаві закінчила роботу 4-та щорічна сесія Парламентської Асамблеї ОБСЄ, участь у якій взяла делегація Верховної Ради України на чолі з Олександром Морозом. У загальних дискусіях лунала позитивна оцінка досвіду ОБСЄ, її місій у владнанні міжетнічних суперечностей. Аналізувався досвід місії ОБСЄ в Україні. Зокрема, наголошувалось на важливості діяльності владних політичних і громадських структур Криму в єдиному правовому просторі України.

Голова ВР України О.Мороз зустрівся з головою Загального комітету з політичних питань і безпеки Хав'єром Рутресом, з яким обговорив практичні питання, пов'язані із вступом України до Ради Європи, проблеми стабільності в Європі, місця та ролі України в системі міжнародних організацій.

ШОЛОМ, ТЕЛЬ-АВІВ!

10—12 липня відбудеться візит урядової делегації України на чолі з міністром закордонних справ Геннадієм Удовенком до Держави Ізраїль. Як відомо, дипломатичні стосунки між нашими країнами були встановлені ще 1991 року, невдовзі після проголошення Україною незалежності. В обох країнах плідно діють посольства, підписано цілий ряд двосторонніх документів, покликаних сприяти активізації співпраці у сферах економіки, науки, торгівлі, культури, освіти, туризму.

Завтра День рибалки!

Туди, де клює. Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Офіційно

РОЗЗБРОЄННЯ — СПРАВА НЕ З ДЕШЕВИХ

У Пентагоні відбулася церемонія офіційної зустрічі військового міністра України. Валерія Шмарова вітали з усіма відповідними почестями. Після цього відбулися переговори між міністрами оборони України та США Валерієм Шмаровим і Уїльямом Перрі.

Як зазначив напередодні візиту керівник військового відомства України, на цій та інших зустрічах перш за все будуть обговорюватися проблеми, які витікають з Тристоронньої Угоди Президентів України, США і Росії. Зокрема планується переглянути деякі позиції вищезгаданої Угоди щодо збільшення коштів та ресурсів, які виділяються США на вирішення соціальних проблем військовослужбовців 43-ї ракетної армії стратегічного призначення. Як зазначив В.Шмаров, попередні домовленості про це з американською стороною є. Міністр оборони України заявив, що має надію повернутися додому з реальними результатами.

НА НИНІШНЬОГО СПІКЕРА В КРИМУ СПОДІВАЮТЬСЯ

Факт обрання нового голови Верховної Ради Криму Євгена Супрунюка.

Відносини між парламентом України і Криму буде налагоджено в рамках конституційного поля України, вважає координатор депутатської групи «Реформи» в українському парламенті Сергій Соболєв.

В інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна» він висловив думку, що «загальна ситуація, що склалася після відставки Сергія Цекова, досить позитивно вплине на розвиток ситуації в Криму». За словами С. Соболєва, те, що колишній спікер Кримського парламенту пішов у відставку, «було спричинено сепаратизмом, що його обстоювали люди, котрі його оточували».

Голова фракції Соцпартії у Верховній Раді України Іван Чиж висловив сподівання, що зміни в керівництві кримського парламенту «не потягнуть за собою збочень від тих позитивних кроків, які зроблено в Криму у плані підпорядкування кримських нормативно-правових актів Конституції і законам України».

Водночас, зазначив він, «обрання нового голови Кримського парламенту дасть позитивні наслідки тільки тоді, коли тенденції стабілізації у взаємовідносинах Києва і Криму буде закріплено».

Парламентська хроніка

Які вирази вважати «парламентськими»?

Денне та вечірнє засідання 6 липня

Лише після перерви вдалося завершити обговорення проекту постанови Верховної Ради «Про основні напрями бюджетної політики на 1996 рік (бюджетна резолюція)». В ній продекларовано, щоб головними напрямками бюджетної політики наступного року вважати, зокрема, такі: посилення соціальної орієнтації; створення умов для макроекономічної стабілізації економіки та сприяння її структурній перебудові; послаблення стабілізації матеріального виробництва та підвищення його ефективності; віднайдення додаткових джерел доходів бюджету.

Певний оптимізм викликає намір нового уряду при розробці бюджету виходити з того, щоб мінімальна трудова пенсія була не нижчою межі малозабезпеченості, а розмір максимальних пенсій встановлювати, виходячи з фінансових можливостей держави.

Наміри, як бачимо, в основі своїй позитивні. Але як тут не згадати сакраментального афоризму: добрими намірами дорога до пекла вимощена... Мабуть, так вважала й значна частина депутатів. Бо коли дійшла черга визначитися, за прийняття постанови в цілому проголосувало лише 170 депутатів. Отже, документ доведеться допрацьовувати й виносити на повторний розгляд.

Якщо зіткнення думок щодо практичної реалізації бюджетної політики носило виважений характер, то при обговоренні наступного питання іноді доходило до з'ясування позицій на підвищених тонах. А йшлося про проект Закону щодо внесення змін і доповнень до Закону «Про приватизацію майна державних підприємств». Сама тема ця з часом стала ареною для з'ясування не стільки економічних, скільки політичних позицій основних сил, представлених у парламенті. Тому й не дивно, що на зауваження «товариша» Драгомарецького та деяких його колег, що комісія при підготовці проекту Закону у другому читанні не врахувала їхніх принципових зауважень, доповідач «пан» Угаров дозволив собі відпарирувати, що його опоненту. Ті не погодилися і з місця зажадали пояснень. Назрівала міжусобиця. І лише енергійне втручання головуючого Дьоміна дозволило пригасити пристрасті. От після цього й ламай голову: які словесні вирази у спілкуванні колег-депутатів вважати дозволеними, а які — «непарламентськими»...

Щодо наступного питання — проекту постанови про порядок введення в дію Закону «Про застосування електронних контрольно-касових апаратів і товарно-касових книг при розрахунках із споживачами у сфері торгівлі, громадського харчування і послуг», то принципових заперечень щодо його прийняття не було. Зрештою, скільки ж можна збагачуватися, користуючись безконтрольністю з боку держави! За прийняття закону проголосували 238 депутатів.

Без обговорення прийнято Закон про ратифікацію Конвенції щодо охорони персоналу ООН та персоналу, що діє від імені ООН (наприклад, миротворчі сили в Югославії).

По обіді депутати приступили до обговорення Закону про внесення змін і доповнень до Декрету Кабінету міністрів «Про довірчі товариства». Ось тут знову зіткнулися різні точки зору на саму суть цих довірчих (трастових) утворень. Вирішено прийняти закон у першому читанні, а остаточно визначитися на наступному тижні, врахувавши конкретні пропозиції щодо посилення відповідальності за всі сторони діяльності товариств.

Ще один сплеск суперечливих підходів викликало винесення проектів законів про ратифікацію угод про виробничу кооперацію між Україною та Узбекистаном і Грузією. Взаємодія — це добре, говорили депутати (зокрема, Н.Вітренко). Але не можна допустити, щоб під прикриттям цих угод з України за безцінь вивозилося те, що становить її багатство. Застереження вельми слушне, однак збайдужілі від безкінечних розмов депутати не звернули на нього уваги. Як би не довелося потім пошкодувати...

Іван ДМИТРЕНКО.

Партійна дисципліна... заважає працювати

Ранкове засідання 7 липня

Ранкове засідання, на початку якого обговорювали порядок денний і його перше питання (основні напрями бюджетної політики на наступний рік), було перервано, щоб фракції і групи порадилися в кулуарах.

Після ухвалення порядку денного, окрім першого питання парламент визнав за нагальне розглянути цього дня проекти законів про особливості приватизації майна в агропромисловому комплексі та про недобросовісну конкуренцію, ратифікувати угоду про співробітництво в галузі трудової міграції, внести зміни і доповнення до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям закону України про статус народного депутата та інші. Необхідність прийняття бюджетної реалізації, а простіше кажучи — ідеології бюджету, на 96-й рік очевидна. Особливо з огляду на те, що у сесійному залі залишилося працювати фактично чотири робочих дні, і керівникам уряду, яких буде запрошено на сесію наступного тижня, не треба давати приводу для застережень: мовляв, що з нас вимагати, коли самі не дали парламентського бачення майбутнього бюджету. Однак розгляд цього питання затягнувся.

Депутат від Хмельниччини Й.Вінський закликав представників комуністичної, соціалістичної та аграрної фракцій не голосувати, якщо не буде враховано їхні позиції до обговорюваного документа. Отже, коли напередодні правих звинувачували у небажанні приймати економічні закони, то цього разу те ж саме у відповідь прорвалося у лівих. Навіть головуючий на засіданні О.Дьомін не втримався від заклику ставити загальні інтереси вище партійної дисципліни, на що лідер соціалістів В.Марченко відповів звинуваченням головуючого в тому, що він багато говорить.

Перед розглядом питання про бюджетну реалізацію парламентарі заслухали інформацію заступника міністра охорони здоров'я В.Пономаренка про екологічну ситуацію в Україні, а точніше — про наслідки аварії на очисних спорудах у Харкові. Стурбовані тамтешньою екологічною ситуацією, народні депутати також висловили ряд своїх зауважень, у тому числі підозру, що причина аварії не зливи, а елементарні порушення правил експлуатації споруд.

Анатолій БЕНЬ.

Наталя ЯРЕМЕНКО, «Голос України»

Напередодні події

Скільки жінок при владі, стільки й демократії

Кажуть, коли в країні принаймні половина влади належить «залізним леді», можна стверджувати, що влада поділена демократично.

Отже, зробіть висновок про рівень демократії в Україні.

Нині в українському парламенті лише чотири відсотки жінок. Жодна з них не очолює жодну з постійних комісій Верховної Ради. Навіть комісіями з питань охорони здоров'я, материнства й дитинства, з питань духовності і культури керують не жінки. Ще торік під час формування комісій було затверджено комісію у справах жінок, але вже наступного дня рішення скасували. Коли йдеться про проект Конституції України, не можна не звернути уваги на той факт, що ані Президент, ані народні депутати не зважили за потрібне залучити жінок до розробки проекту нової Конституції.

Про все це йшлося на засіданні комітету з підготовки парламентських слухань, присвячених реалізації Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок. Також обговорювалося й соціальне становище жінки в суспільстві. На засіданні комітету були присутні експерти Ради Європи Хелле Джаконсен і Керен Тангберген із Данії. Вони поділилися досвідом щодо заснування таких організацій, механізмом роботи. До речі, в Данії такі організації почали створювати ще багато років тому після ратифікації парламентом Конвенції ООН з прав людини, і, хоч як дивно, з ініціативи уряду. Головна мета Ради з рівноправ'я чоловіків і жінок надання допомоги у забезпеченні рівних можливостей всім громадянам суспільства. Вона слідкує за виконанням міжнародної конвенції, законів (наприклад, закону про рівну оплату праці), розглядає скарги окремих осіб, що стосуються дискримінації прекрасної половини людства, організовує конференції. Тобто ця Рада співпрацює і з громадськими, і з урядовими структурами. В парламенті Данії нині працюють 33 відсотки жінок, на міністерському рівні — 35 відсотків. Отже, певні кроки до основного принципу демократизації зроблено.

На парламентських слуханнях у Верховній Раді України, намічених на 11 липня, розглядатиметься питання ратифікації Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, а також відповідні пропозиції за поданням Комісії з питань прав людини та інші.

Пам'яті Євгена ГУЦАЛА

Раптово пішов із життя видатний український письменник, лауреат Державної премії України імені Т.Г. Шевченка та Міжнародної премії фонду сім'ї Антоновичів Євген ГУЦАЛО.

Майбутній письменник народився 14 січня 1937 року в сім'ї вчителів на Вінниччині. Закінчивши Ніжинський педагогічний інститут, працював у редакціях різних газет, зокрема, в «Літературній Україні» та видавництві «Радянський письменник». Вже перші твори молодого прозаїка привернули увагу українських читачів.

Євген Гуцало жив напруженою творчою працею. Одна за одною виходили у світ його книжки «Людина серед людей», «Яблука з осіннього саду», «Скупана в любистку», «Передчуття радості», «Родинне вогнище», «Парад планет» та інші. Окремими виданнями вийшли збірки його поезій «Письмо землі», «Час і простір», «Живемо на Зорі».

Євген Гуцало був одним з найкращих українських публіцистів. Ця його діяльність була спрямована на відродження рідної культури, утвердження незалежності і розвиток Української держави.

Твори видатного прозаїка перекладені на багато мов світу.

Світла пам'ять про Євгена Гуцала назавжди залишиться в серцях його рідних, друзів, мільйонів читачів.

Некролог в пам'ять про Євгена Гуцала підписали керівники уряду, письменники, діячі культури.

* * *

Колектив редакції «Голосу України» глибоко сумує з приводу передчасної смерті відомого письменника, постійного автора «ГУ».

Заява Прес-служби Верховної Ради України

Деякі засоби масової інформації поширили інтерв'ю народного депутата України, члена фракції Народного Руху Леся Танюка, дане агенції Інтерфакс-Україна. В ньому, зокрема, мовиться, що «питання про зняття статусу депутатської недоторканності з першого заступника Голови Верховної Ради Олександра Ткаченка парламент, можливо, обговорить у четвер, 6 липня». Але це може відбутися, уточнив він, «лише за умови, що головуватиме на засіданні глава парламенту Олександр Мороз... За цієї ситуації парламент проявить себе: або він покриває корупцію, або дотримується Закону».

З цього приводу прес-служба уповноважена заявити, що Комісія з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності депутатів не розглядала цього питання і, зрозуміло, не ставила його на розгляд Президії для подальшого внесення в порядок денний сесії Верховної Ради. Отже, заява Леся Танюка не відповідає дійсності, має дезінформаційний характер, ставить цілком політичну мету.

НА ПОХОРОНАХ у Батурині Олександра Федоровича Ровного стався невеликий політичний інцидент. Трубач Михайло Іващенко відмовився грати скорботний марш. Синові померлого він пояснив:

— Бачиш, похорон відбудеться під червоним прапором. Тож вибачай... Михайло Іващенко так само демонстративно віддав трубу голові селищної Ради 9 травня, коли побачив, що у святковій колоні немає жодного Державного прапора, хоча про це заздалегідь було домовлено.

Михайло Васильович працює пожежником, але більшість його знає як голову місцевого осередку Руху, заступника голови Батуринської селищної Ради, завзятого опозиціонера КПУ й усіх антидержавників.

У політику він прийшов як активний і безкомпромісний викривач місцевої торговельної мафії, продавців-приховувачів товарів і всіляких дефіцитів. Це люди пам'ятають. З дефіцитами розібрався наш ринковий час. А ось азарт народного контролера ще два роки тому перекинувся на викриття особи... голови Батуринської селищної Ради О. Згурського, з яким, здавалося б, у нього не могло бути жодних протиріч. Адже останній став «петлюрівцем», «націоналістом» ще 1991 року. Це його немала заслуга в тому, що про колишню гетьманську столицю, трагічну дату 2 листопада 1708 року згадали на повен голос газети, журнали (скільки його звернень опубліковано в них!). Завдяки турботам та ініціативі О. Згурського як депутата облради капітально оновлено батуринський музей, насипано символічний курган у пам'ять про жертви царського геноциду тощо. Дні вшанування Мазепи, ...иблих батуринців після 1991 року стали традиційним масо...м всеукраїнським заходом.

А нині Михайло Васильович вважає, що все те робилося нещиро, під тиском обставин, для «вибиття коштів», бо, мовляв, Олександр Пилипович Згурський не порвав до кінця зі своїм комуністичним минулим («Ви не замислювалися, чого

формуванням виконкому О. Згурський зібрав членів виконкому попереднього скликання, й вони без кворуму (щоправда, з деяким погодив пропоноване рішення по телефону) утворили благодійний фонд «Відродження Батурина». За пропозицією Івана Драча очолив його сам О. Згурський.

А депутатська опозиція відмінила це рішення як незаконне завдяки банальному аргументу: згідно з Законом України «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування» голова Ради не має права поєднувати службові обов'язки з участю в громадських органах і організаціях. Одне слово, перевищив повноваження — і квит. Злісний порушник!

Хто виграв від того, що в Батурині взяли під сумнів цю благородну справу?

Батуринський переворот 1995 року

його тепер так підтримують комуністи?»). Голова Руху та його однодумці так зневірилися у голові Ради, що навіть і в його добрих вчинках вбачають підступні наміри.

Так само не вважають Згурського за свого комуністи —дуже вже пам'ятні його «зрада партії», організації мазепинських «збіговиськ». Це за Згурського в центрі селища гранітному Леніну одірвали голову і винуватця не знайшли — хоча подейкують, що священик Воскресенського храму, на який рукою ...казував вождь, погрожував секретареві організації КПУ напередодні акції вандалізму розібратися з пам'ятником.

Владно-партійний конфлікт розпочався у Батурині з поділу землі. Провідні політичні сили селища — Рух та УРП —вирішили відразу, одним махом, розв'язати земельне питання у селищі — задовольнити усі на той час зареєстровані заяви про виділення додаткових наділів. О. Згурський не поспішав це робити. Така ж точка зору була й у комуністів. Виконком задовольнив заяви батуринців лише частково.

— Після їх тиску землю практично всю роздали, —розповідає він. — А тепер де людям наділи давати? Хіба це справедливо, що в когось є 2 гектари землі, а іншому ніде й побудуватись?

Радикали бажали негайного відкриття пам'ятника Івану Мазепі, меморіалу жертвам царського геноциду. О. Згурський атакував з цього приводу владні кабінети Чернігова, Києва. Справу розпочато. Але ж не за день і місяць таке діло робиться, коли нема належного фінансування досить дорогих проектів...

Минулого червня батуринці з чотирьох кандидатур переважною більшістю знову обрали головою Ради О. Згурського. Така, можна вважати, була оцінка його двадцятирічної будівничої діяльності в колишній гетьманській столиці. Він подбав про асфальтування майже всіх вулиць і провулків селища — а це понад 400 кілометрів дороги. Був «виконробом» на багатьох новобудовах. Навіть будівництво місцевого льонозаводу «пробивав» через земляків-батуринців у Москві. Розпочався двадцять другий рік перебування Олександра Пилиповича на одній і тій самій посаді...

На жаль, співпраці з депутатами не вийшло. Політичний спектр Ради неоднорідний, як нині у столиці: з 20 депутатів — 6 рухівців, 5 комуністів, 2 козаки, 5 центристів з льонозаводу... 13 — опозиціонери щодо голови Ради. Ясна річ, ні «свого» заступника, ні «своїх» членів виконкому Олександр Пилипович уже не міг мати. З цих причин він не здобув підтримки і коли в серпні 1994 року звернувся з листом до голови Комісії Верховної Ради з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Г. Омельченка про зловживання службовим становищем депутата, директора Батуринського льонозаводу Олександра Лося. Він, як повідомляв у Київ голова селищної Ради, продав 9 одиниць автотракторного транспорту, інше майно за зниженими цінами малому підприємству «Лагуна», де директором його дружина.

— Чи не звідтіля феномен процвітання МП і визивного будівництва палацу?.. не Розумовського, а родини Лосів? — І сьогодні риторично запитує Олександр Пилипович всіх перевіряльників.

Тим часом невдовзі після перевірок льонозаводу з ініціативи льонозаводської депутації голові Чернігівської обласної Ради Петрові Шаповалу теж пішов лист за підписом 18 депутатів і членів виконкому Батуринської селищної Ради про «багато... різних порушень, обману, шахрайства»... О. Згурського. Скаржники просили «викрити його не інакше, як злодія».

Авторитетна комісія з району та області після фінансової ревізії, перевірки компромату дійшла висновку, що «звинувачення О. Згурського у різних порушеннях, обмані, шахрайстві мають загальний, бездоказовий характер». Проте всі ці чвари, постійні політичні безплатні дискусії призвели до паралічу влади у селищі. Вирішення навіть дріб'язкове потребувало величезних нервових затрат.

Зрозуміло, не в усьому й дії голови Ради були на висоті. Постать він неоднозначна. В умовах партійного протистояння він не завжди дотримувався середини, що не влаштовувало ні лівих, ні правих, часом приймав авторитарні, ні з ким не погоджені рішення. Скажімо, у зв'язку зі зволіканням з

— А ви знаєте, де поділися 2540 подарованих доларів? — ставлять мені запитання руба опоненти Олександра Пилиповича. — Хіба можна йому довіряти?

У тому, як на доларах розбагатів О. Згурський, можна пересвідчитись, побувавши у нього вдома: живе він з дружиною в будинку, де через стінку ще дві сім'ї. 60-х років меблі, двадцятирічної давності телевізор «Весна». Скромні вітальня і спальня, переділені з однієї великої кімнати, мініатюрна кухонька. Спільний із сусідами двір. Дружина картає: якби свого часу став, як і всі нормальні люди, на чергу на поліпшення житлових умов, то отримав би квартиру у новому будинку з усіма вигодами. Депутати минулого скликання навіть голосували за це. Але, як з'ясувалося, не стояв їхній голова у черзі, все йому ніколи було оформити відповідні документи.

Олександр Пилипович визнає: з доларами похибка вийшла, поміняли їх тоді на купони. А тут інфляція. Винен? Винен.

Говоримо про це з головою Руху. Він усе одно переконаний, що Згурський не безкорислива людина. Навіть коли пробивав відкриття батуринського заповідника.

— Не знаєте ви його...

— А чим же за нього кращий директор льонозаводу Лось, який за зарплату будує такий палац? — запитую.

— Він на відміну від Згурського робить усе відкрито, — каже М. Іващенко. — Лось і людям дає жити, і себе не забуває. Де тепер найвища 5—7 мільйонів карбованців зарплата? На льонозаводі. А скільки квартир он людям купив, збудував? Це хазяїн. І цукор працівникам по мішку давав, і машину, як треба. Згурський закрив «Лагуну» — і що? А полічив він, скільки грошей від неї йшло у бюджет?

Логіка сучасного батуринського життя в цих словах є. З розмахом будуються не лише директор льонозаводу, а й рядові пожежники, водії, трактористи. Певно, з цих причин на виборах Лося підтримали і ліві (єдиний комуніст-суперник зняв свою кандидатуру на окрузі!), і загалом батуринці. У всякому разі йому вистачило голосів, щоб стати депутатом.

8 лютого 1995 року сесія Батуринської селищної Ради відмовилася дати згоду районній прокуратурі на притягнення О. Лося до кримінальної відповідальності. «А це тому, — написав через два дні О. Згурський до Генеральної прокуратури, — що деякі керівники районних і обласних організацій підтримують його і допомагають йому виплутатися з цієї ганебної історії, і до цього дали йому можливість займати посаду директора заводу. Завдяки такій сваволі зникають останні осередки опору і боротьби з беззаконням, корупцією, злочинністю».

... Олександр Пилипович, щоб припинити нікому не потрібне протистояння, пішов у відставку. Але, як на мене, це розрядить обстановку ненадовго. У березні відбулися вибори голови Ради, перемогу на яких здобув Анатолій Рафеєв. За нього активно агітували ліві сили (їхня позиція щодо батуринських ушанувань досить категорична. «Почему мы должны чествовать этого Мазепу?» — каже секретар партійної організації комуністів Олексій Суровець. — Что он сделал для народа? Удрал с Карлом!» У новообраного голови Ради скрутна ситуація:

— Уже чую: «Ти продався рухівцям!»

Тому, здається, не випадково цьогоріч напередодні 28 травня у Батурині ніде не було вивішено оголошень про те, що в Будинку культури відбудеться читання істориків з Києва та Чернігова, а відтак прийшло на них десь із 20 батуринців! Мало знало людей і про козацьке свято в парку Кочубея. Голова УРП, член виконкому Микола Журавель обурений:

— Такого ще не було! Я відповідаю у виконкомі за культурно-масову роботу, а не знаю за кілька днів, що плануємо зробити під час традиційних батуринських ушанувань. Усе якось тишком-нишком. Не розумію я нашого голову...

Політичні сили неважко зрозуміти. Навіть у ставленні до вшанувань, організації торжеств. Але старовинній гетьманській столиці від того не легше. Батурину, який чекає свого відродження, можна лише поспівчувати.

Сергій ПАВЛЕНКО.

смт Батурин Бахмацького району Чернігівської області.

Ви запитували

Дім, який побудувала пані Елеонора

У «ГОЛОСУ УКРАЇНИ» чимала читацька пошта з проблем правозахисту. Кожна з правозахисних організацій, що діють на теренах України, має свою специфіку. Свої надзавдання, стиль і рамки. Непогано було б, якби й читачі їх знали. Менше буде непорозумінь і більше морального тиску. Отже, слово — директору Українського бюро «Дому свободи» Адріяну ГЕВРИКУ.

Директор українського бюро «Дому свободи» Адріян Геврик. Народився в США. Його батьки родом із Західної України, 1942 року в зовсім юному віці були вивезені до Німеччини. Першою його мовою була українська. 1989 року закінчив Пенсільванський університет, факультет економіки. Працював у гарвардському Українському науковому інституті. Займався науковим обміном між інститутом та академічними науковими установами України. По закінченні магістратури вивчав проблеми економіки України. Працював для Фонду Сороса в Нью-Йорку.

—«Дім свободи» заснувала 1941 року дружина Рузвельта Елеонора. Його мета — захист прав людини, прав меншості, свободи преси й демократії. На той час його діяльність була спрямована передусім проти фашизму. По закінченні війни «Дім свободи» почав працювати не лише в Європі, а й у світі. Нині ми діємо в Латинській Америці, Африці, Азії. Насамперед нас цікавлять глобальні проблеми й загальні тенденції.

В Україні бюро «Дому свободи» відкрилося 15 грудня минулого року. На території колишнього Союзу бюро є лише в двох країнах — Україні й Росії. І в Україні «Дім свободи» з'явився раніше. Україна — ключова країна на перевалі між Європою і колишнім СРСР.

Щороку ми видаємо книгу «Свобода в світі». Там є характеристика кожної країни. Друкуємо також місячні й річні журнали. І багато пишемо в пресі. Головним чином американській. Видаємо мапу світу, де зазначено рівень свободи преси й прав людини у всіх країнах світу. Скажу, що на теренах колишнього СРСР в Україні (окрім Балтики) найвищий рівень свободи преси. Я маю не увазі пресу, а не радіо й телебачення.

— Що ви вкладаєте в поняття «вільна преса»?

— Кількість недержавних видань і відсутність над ними цензури. Інша річ, що ця преса ще слабка. У неї обмежені фінансові ресурси.

Щодо прав людини, то Україна вирішила йти шляхом забезпечення цих прав з боку держави. Ваше законодавство ставиться до цього досить серйозно. Порівняно з державами колишнього СРСР Україна просувається вперед швидкими темпами.

Щодо прав меншості, то й тут я оптиміст. Наведу один приклад. Україна — єдина країна в світі, котра допомагає татарам. Фінансово ця допомога не може бути потужною, але прагнення допомогти — дуже добра ознака.

— Кілька слів про вашу «кухню».

— Ми співпрацюємо з різними українськими організаціями. Один тип — правозахисні, наприклад, «Меморіал», другий тип — аналітичні, наприклад, «Демократичні ініціативи». Наша мета —допомогти їм налагодити зв'язки з організаціями за кордоном.

— Яка перспектива «Дому свободи» в Україні?

—Наскільки «Дім свободи» буде тут потрібний через три-п'ять років, сказати складно. Україна розпочала рух у певному напрямі. І йде своїм темпом. Судячи з того, скільки ми зробили за шість місяців, якщо все йтиме, як досі, поле діяльності «Дому свободи» може бути значно скорочене.

Інтерв'ю взяла Людмила МИКИТЮК.

У номер

● *Київ*

Ліцензії вирішують долю

телерадіокомпаній, видавати які розпочала Національна рада України з питань ТБ і радіомовлення. На вперше влаштованій прес-конференції голова Національної ради В. Петренко поінформував про завершення формування апарату, який складається з 8 чоловік та представників у 23 областях України. Тривалий час розробляли внутрішньонормативні документи щодо ліцензування, тарифів, перевірки, щоб потім створити єдиний державний реєстр телерадіомовних організацій.

— На жаль, Україна не знає, скільки вона їх має і що вони собою являють. Бо поряд із державними, як грибів, — недержавних телерадіокомпаній, — розповідає В. Петренко. — І тому ми приступили до перерозподілу каналів і частот.

Уже є близько 600 заяв від суб'єктів, які хотіли б одержати ліцензію на право мовлення. Серед позитивно вирішених, їх, щоправда, ще замало, зокрема і телерадіокомпанія ВМФ «Бриз» у Севастополі, що стало неабиякою подією для молодого українського флоту. А взагалі пріоритетність у наданні ліцензій визначатимуть творчі набутки тих чи тих каналів. Інвестор матиме справу з тим, у кого є ліцензія.

Багатьох присутніх на прес-конференції цікавила доля 30-го телеканалу, відомого широкому загалу як телеканал «ТеТ», з приводу створення на його базі міського каналу за рахунок місцевого бюджету.

Голова Національної ради на це сказав так: у Києві має бути канал міського ТБ. А доля 30-го каналу залежатиме від узгодженої позиції телекомпаній, які бажають там працювати.

● *Харків*

На місце аварії прибула урядова комісія

Для з'ясування причин і наслідків аварії на каналізаційних спорудах Харкова Кабінет міністрів створив Урядову комісію на чолі з віце-прем'єр-міністром Василем Дурдинцем.

Як уже повідомлялося, внаслідок аварії викинуто неочищені стічні води у водостоки річок Лопань і Уда. Це призвело до погіршення санітарно-епідеміологічної ситуації в басейні ріки Сіверський Донець.

Комісія прибула на місце аварії. Їй належить до 12 липня подати до Кабінету міністрів висновки про результати роботи, вжиті заходи та пропозиції щодо запобігання таким аваріям.

● *Львів*

ПрикВО — 50. Вітаємо!

У Львові відзначають 50-річчя Прикарпатського військового округу. У програмі свята — «Велика академія» у театрі опери та балету, військово-спортивні змагання, виступи військових оркестрів на всіх концертних майданчиках міста, у парках.

У святкуванні беруть участь ветерани округу, голови усіх обласних Рад, на території яких дислоковано округ. Ювілярів нагороджено першою військовою відзнакою Української держави— орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Музеї Львова протестують

Директори шести музеїв Львова підписали звернення-протест до голови Львівської обласної Ради народних депутатів М. Гориня та голови міської Ради В. Куйбіди. Уже рік Львівський арбітражний суд розглядає справу щодо захоплення спільним підприємством «Гранд-отель» частини приміщень Музею етнографії і художнього промислу Інституту народознавства НАН України. Охоронна система музею розгерметизована, отже, національні скарби під загрозою. На знак солідарності з колегами шість музеїв Львова оголосили на 9 липня своєрідний «страйк»: завтра двері музеїв будуть зачинені для відвідувачів. Можливо, хоч ця акція приверне увагу компетентних органів до розв'язання конфлікту.

Аварія тижня

Обвал на шахті

Два чоловіка загинули й одного доставлено у тяжкому стані до лікарні внаслідок аварії в четвер на шахті «Схід» виробничого об'єднання «Торезантрацит» (місто Сніжне Донецької області).

Як повідомили кореспондентові агентства «Інтерфакс-Україна» в територіальному управлінні Держкомітету з охорони праці, 6 липня о 15.30 під час прохідницьких робіт у відкатному штреку на 8-му горизонті впала покрівля.

Причиною аварії, за попередніми даними, стало погане кріплення покрівлі. Під породу, що обвалилася, потрапили три робітники, двоє з них загинули. На решті дільниць шахти ніяких аварій не було.

Нині тіла загиблих доставлено на поверхню, важкопоранений перебуває в лікарні. Комісія з розслідування з'ясовує обставини аварії.

Візит тижня

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

Президент у гостях сказав більше, ніж удома

***Б**ЕЗПЕРЕЧНО, за своїм значенням візит Президента Леоніда Кучми до ФРН став подією, яка протягом тривалого часу справлятиме вплив на розвиток демократичних перетворень, реформ у всіх сферах нашого життя.*

Мало не вперше ми не поплакалися багатому дядькові в «камізельку» щодо нашої бідності, а заявили про свою готовність виборсуватися з ями самотужки, не відмовляючись від рівноправного партнерства. І це правильно, бо, здається, своїм стогнанням трохи набридли світові.

Тому-то «конкретика», як полюбляє висловлюватися наш Президент, не тільки сподобалася керівникам ФРН і всім іншим впливовим і грошовитим людям цієї країни, а й спричинила жвавий інтерес, який, судячи з усього, переллється в інвестиції, спільні вагомі проекти.

Можна сказати, що Німеччині, яка (ніде правди діти!) ще й досі мало знає про таку державу — Україну, ми, здається, сподобалися, дякувати Президентові й тим членам офіційної делегації, які його супроводжували.

Але мені хотілося б сказати про інший бік медалі. Приречена бути прикутою до екрана телевізора (як, до речі, й багато інших колег, чиї видання не мають грошей на такі поїздки), почула з вуст Президента зізнання українським журналістам, яким поталанило більше, ніж тим, хто залишився вдома, від якого стало ще незатишніше в цьому житті: протягом року в галузі економічних перетворень... нічого не зроблено. І хоча винуватця не названо, але зрозуміло, що в цьому винен хто завгодно, окрім першої особи, яка, виходить, досі й не помічала, що тупцюємо на місці?

Зрозуміло, в гостях хочеться мати трішечки кращий вигляд, ніж удома. Тому серед головних позитивних результатів курсу реформ Президент назвав зниження інфляції, стабілізацію курсу карбованця.

Але хоч би що там виводили статистики, економіку обманути неможливо, а тим паче щось їй наказати: інфляція не стихне, доки триватиме падіння виробництва, а воно в нас падає, доки на ринок викидатимуть більше грошей, ніж товарів.

Тому не більш як скептично сприймається і заява Президента про запровадження гривні вже цього року (згадаймо, скільки разів перші особи обіцяли запровадити її в першому, другому, четвертому кварталах «цього року» тощо).

Хочеться, ой як хочеться зробити це швидше, але чи не краще все ж дослухатися думки економістів-реалістів: не поспішати, доки не розв'язано проблему стабілізаційного фонду. Ми його не маємо, а Захід нам поки що лише обіцяє посприяти ...

І насамкінець про сформований Кабінет міністрів, складом якого наш Президент, судячи з його ж оцінок, зроблених у ФРН, певною мірою задоволений. А мене бере сумнів. Оголосивши про демократизацію суспільства та реформи, ми створили величезний апарат, якому, мабуть, немає аналогів у світі: п'ять віце-прем'єрів, міністерства, державні комітети, управління — не розібратися, хто з них головніший і до кого, буває, слід звертатися. Але якщо ми будуємо суспільство за європейськими стандартами, то як у них вписується роздутий апарат Кабінету міністрів? Чи в цьому разі можна дозволити собі допустити подвійний стандарт?

Нічого не скажеш, приємно, що нас полюбила Німеччина, але від своїх проблем нікуди не подітися: вони залишаються з Президентом і з нами.

Малюнок з німецької щоденної економічної газети «Хандельсблатт».

НІМЕЧЧИНА ПОБАЧИЛА ОПТИМІСТА

***В**ІЗИТ Президента Леоніда Кучми до Німеччини на прохання редакції коментує аташе з питань преси та культури посольства Федеративної Республіки Німеччина в Україні Анка ФЕЛЬДГУЗЕН.*

— Судячи з усього, у «дійових осіб» цього візиту є підстави бути задоволеними. Пан Президент Кучма зустрівся з федеральним президентом Романом Герцогом, якого переконав у тому, що демократичні реформи в Україні розвиваються так само, як і в інших цивілізованих країнах.

А після годинної бесіди з Федеральним канцлером Гельмутом Колем останній повідомив на спільній прес-конференції, що, по-перше, він, мабуть, відвідає Україну навесні наступного року, а по-друге, вже цієї осені до Києва прибуде делегація спеціалістів на досить високому рівні, щоб вивчити можливості для найширшого економічного співробітництва. Це, я вважаю, дуже гарна перспектива для поглиблення відносин наших країн.

Звісно, один із найважливіших результатів, досягнутих під час візиту, те, що Німеччина й сама надасть Україні фінансову допомогу, спрямовану на закриття ЧАЕС, і наполягатиме, щоб ЄС та «велика сімка» також допомогли їй на цьому шляху.

І, нарешті, на мій погляд, пан Президент Кучма досяг дуже важливого особистого результату. Він уперше приїхав до нашої країни як Президент з представницькою делегацією. Під час зустрічей з політиками, підприємцями, банкірами він казав: так, Україні важко, її економіка ще кульгає, та ми зробимо все, щоб стабілізувати її, створити хорошу законодавчу базу, люди готові працювати краще, щоб подолати кризу. І Німеччина побачила людину, котра не приїхала просити щось і бідкатися, а оптиміста, який у найскладніший для його країни час пропонує шляхи співпраці.

Практично всі найбільші і найвпливовіші німецькі газети з відвертою симпатією висвітлювали візит українського Президента, досить широко коментуючи його виступи.

Звичайно, підсумки ще буде підбито й проаналізовано, та вже зараз зрозуміло, що головний результат візиту — добра перспектива для майбутнього співробітництва.

Сергій ЛАВРЕНЮК, «Голос України»

Нове — це ще не забуте старе

Призначення тижня

***П**РОТЯГОМ останніх років ніщо в Україні не змінювалося так швидко, як уряди. Й хоча наша держава щораз далі сповзала до прірви, можливо, нам саме тому й вдавалося вижити, що з інтервалом у півроку летіли голови Міністрів, адже з приходом до урядових структур нових людей у нас з'являлися нові надії. Тож і сьогодні маємо підстави для чергових надій, проте ці надії за деякими винятками, пов'язуються з попереднім складом уряду.*

Але будемо філософами і вважатимемо, що найкращою новиною є відсутність новин. Тим більше, що нинішньому складові уряду (читай Президентові України, бо фактично саме він є його керівником) нічого іншого не залишається, як зупинити кризу.

Адже чергова невдача, зважаючи на те, що новий склад уряду затверджувала не Верховна Рада, вдарить насамперед саме по Президентові та реформаторах. Відомо, що представники опозиції ще під час підписання Конституційного договору заявили, що знімають із себе будь-яку відповідальність за можливі наслідки від впровадження програми Президента. Тож, відверто кажучи, нинішньому складові уряду не позаздриш.

Отже, якщо вважати, що найкраща новина — це відсутність новин, то передовсім слід зазначити, що, як і передбачалося, у новому складі уряду знайшлося місце для Романа Шпека (причому він перемістився на сходинку вище), Петра Саблука, Петра Германчука, Миколи Борисенка, Івана Кураса, Аркадія Єршова, Михайла Згуровського, Юрія Костенка, Валерія Пустовойтенка, Віктора Полтавця, Валерія Самоплавського, Геннадія Удовенка, Сергія Осики, Валерія Шмарова. Поміняли крісла Володимир Радченко (МВС на СБУ) та Юрій Кравченко (Держмитком на МВС). Варто також зазначити, що міністерські пости посіли кілька вчорашніх заступників — Валерій Мазур (Міністерство промисловості), Олексій Шеберстов (Міністерство енергетики та електрифікації) та Іван Данькевич (Міністерство транспорту), який до цього був заступником міністра Кабінету міністрів. Серед нових людей в уряді варто назвати Анатолія Кінаха, котрого призначено віце-прем'єром з питань промислової політики (до цього — голова Миколаївської облради). Це призначення цікаве тим, що вказує нам, у якому напрямі працює економічна думка Адміністрації Президента: очевидно, найближчим часом ставку робитимуть на національний промисловий потенціал.

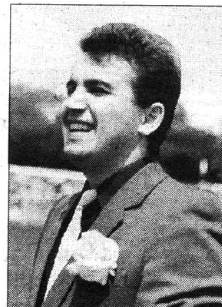
Утім, новий склад уряду поки що сформований на дві третини, а отже, найближчим часом варто чекати на поповнення. Серед тих, хто не увійшов до першої хвилі новопризначених членів Кабінету, найбільше дискусій спричиняє ім'я Віктора Пинзеника. Як відомо, проти його кандидатури виступали не лише представники лівого табору, а й Український союз промисловців та підприємців, із надр якого вийшов нинішній Президент. Однак, судячи з усього, Леонід Кучма таки має намір увести Віктора Пинзеника до складу уряду, де той займатиметься «стратегією економічних реформ». Якщо він на це погодиться. Крім того, велику цікавість до кандидатури на вакантне місце першого віце-прем'єр міністра України. Очевидно, це прізвище, а також прізвища решти міністрів ми почуємо не пізніше як у понеділок.

Біль тижня Василь БАБУХ, «Голос України»

Не вернеться легінь на отчий поріг...

Минуло дев'ять днів зі дня смерті Назарія Яремчука

СВІДОМІСТЬ не сприймає трагічного повідомлення — не стало Назарія Яремчука. Підступна смерть у розповні літ підтяла пагін його життя. Кипінням липового цвіту починався останній день погідного червня... Сонце зазирало до лікарняної палати, де лежав митець, зболена душа якого щойно полинула з грішної землі в таємниче потойбіччя...

До останньої своєї життєвої миті Назарій Яремчук був обранцем творчості. Вже прогресувала невиліковна хвороба, а він на осінь планував авторський звіт перед киянами на сцені Палацу «Україна». Виношував мрію створити пісенний альбом стрілецьких пісень, антологію українського романсу у власному виконанні. Мав сокровенний задум дати крила гуцульським пісням і баладам, які записав у місцях Назарового дитинства з уст його талановитих краян ще Юрій Федькович.

Але обірвався лет пісенного птаха. В життєвій височості зупинилося його солов'їне, добре й чуйне серце.

Назарієві Яремчуку судилося стати творчим побратимом Володимира Івасюка. На недовгий час Бог дарував їм спільний пісенний плай. І вони гідно пройшли ним, втішивши Україну неперевершеними піснями.

Володимир Івасюк довірив юному солістові ще невідомого тоді естрадного гурту «Смерічка», що народився в благословенній Вижниці, свою пісенну перлину — "Червону руту". І красень-легінь в опришківському сардаку, оперезаний гуцульським чересом, своїм янгольським голосом поніс у світи те пісенне чар-зілля, як і інші шедеври свого побратима.

Тепер їхні чисті, наче води карпатських потоків, душі стрілися на порозі вічності, їхні голоси з Божої волі влилися до космічного оркестру...

Чверть свого віку Назарій Яремчук князював на естрадному кону України, був пісенним її глашатаєм у світах. Йому аплодували в США, Канаді, Польщі, Німеччині, Індії, Афганістані, Румунії, Чехії, Словаччині... Класикою стали у його завжди натхненному виконанні пісні «Водограй», «Стожари», «Дай, Боже, радості», «Золотоволоска», «Родина», «Запорозькі козаки», «Маки для сина», «Лелеки з України» та багато інших.

Він усім своїм єством любив Україну. Ще задовго до утвердження її державності Назарій увів до свого репертуару стрілецькі пісні, через що не раз упадав у тодішніх ідеологічних ревнителів у немилість.

Десятки тисяч шанувальників творчості Назарія Яремчука проводжали минулої неділі свого пісенного кумира в останню путь. Вони встелили жалобний путівець квітами вдячності й визнання.

Вставай, козаче молодий,
Твоя Вкраїна плаче, —

заспівав над його могилою патріарх української пісні Дмитро Гнатюк. Йому вторив Василь Зінкевич — побратим Назарія по творчості.

Кидаючи грудку землі на домовину Маестро, кожен з нас подумки промовляв: «Спи спокійно, легеню, совісте карпатського краю, лицарю української пісні, ти покинув земне життя, але вічно відлунюватиме в наших серцях і душах твій ніжний, кришталево-чистий, мов гірський водограй, голос. Твоя праця була немарна: ти поклав свій талант на вівтар України»...

Київський слід «АУМ Сінрікьо»!

«ШИБА» ПОДАЄ ДО СУДУ

Розмова у корпорації, яку дехто в Японії звинувачує у тому, що вона «привезла» терористичну секту в Україну

НАГАДАЄМО суть проблеми. Деякі японські засоби масової інформації оголосили, що якась «середня за розмірами японська фірма» надала у Токіо будинок під посольство України, а тепер «може кому завгодно видати в'їзну візу у Київ». Водночас ця фірма нібито зв'язана з сектою, звинувачуваною в Японії у тероризмі, і «на своєму хвості» привезла «АУМ» до нашої столиці (де відкрила представництво). До речі, цю інформацію поспішили розтиражувати й деякі російські інформаційні агентства та газети. Отже, звинувачення викладено. Залишилось вислухати аргументи іншої сторони. Наш співрозмовник — один з керівників українського відділення фірми «Шиба корпорейшн» (тієї самої!) Такахіса НІШІМАЦУ.

— Почну з твердження японських журналістів, що пан Масенко (згадуваний у попередніх публікаціях «Голосу України» як екс-співробітник радянського представництва, що самозванно намагався «представляти інтереси» України в Японії) відіграв важливу роль у створенні так званої «Асоціації японо-українських культурних та економічних зв'язків». Це була ширма, за якою приховувалася «АУМ Сінрікьо». Водночас цей же пан був зв'язаний з вашою фірмою. «Асоціація», мовляв, була створена на її основі. Таке твердження кидає тінь на репутацію «Шиба корпорейшн»...

— З усією відповідальністю заявляю, що наша фірма зі згаданою «Асоціацією» ніколи й нічого спільного не мала. Так само «Шиба» не мала і не має ніяких контактів з паном Масенком. Отже, нічого, крім подиву, подібні тези не викликають. До речі, японські засоби масової інформації згадують ще одного творця асоціації — пана Маеду, який «знайшов» для України нашу фірму. Насправді до контракту щодо посольства Маеда не мав ніякого відношення.

— Японські журналісти трактують ситуацію інакше. Тому дозволю собі поставити подвійне запитання: по-перше, чи мають якесь відношення один до одного пани Маеда та Масенко і, по-друге, чи можна простежити зв'язок між згадуваною «Асоціацією» та «АУМ Сінрікьо»?

— Вперше ми побачили пана Маеду влітку 1993 року (у Києві цей пан з'явився на рік раніше. — **Ред.**). Він просив нашу компанію надати будинок під посольство України. На той час ми нічого не знали про вашу державу, але президент «Шиба» пан Накамура вже тоді висловлював думку, що Україна має великі перспективи у галузі бізнесу, і був згоден з ідеєю допомогти щодо посольства. Отже, у листопаді 1993 року делегація нашої компанії приїхала в Україну, аби ознайомитися з ситуацією, яка тут склалася, та провести переговори з вашим Міністерством закордонних справ (тоді ж і було вирішене питання щодо резиденції посольства). Відтоді усі контакти між «Шиба корпорейшн» і українською стороною здійснювалися через мене, отже, не через пана Маеду. Хоча справді, він був одним з директорів нашої компанії. Містер Накамура вважав, що Маеда — потрібна людина для ведення справ з японським урядом, оскільки певний час працював начальником відділу міністерства фінансів. Ми його використовували тільки з огляду на цю обставину. Але нині Маеда у нас не працює, і доля його нам не відома. Щодо стосунків між панами Маеда та Масенком, то я не маю ніякої інформації. А відносини «Шиба» з «АУМ»? Запевняю вас: до відомих подій у Токіо (масове отруєння у тамтешньому метро, березень поточного року. — **Ред.**) ми й гадки не мали про існування цієї секти.

Проте хочу підкреслити: комусь вигідно «знайти» подібний зв'язок. Я тут з січня минулого року і за моєю спиною ніякі афери пройти не можуть. Наша компанія завжди думає над тим, як дедалі поліпшувати відносини з Україною, але — лише чистим шляхом. «Шиба» хоче бути мостом між Україною та Японією. Сподіваюсь, що той галас, який спостерігається нині, не вплине на стан і перспективи наших контактів.

До того ж, логіка журналу «Сюнкан гендай» досить примітивна: якщо пан Маеда був одним з наших директорів і водночас заснував згадувану «Асоціацію», яка має відношення до «АУМ Сінрікьо», то виходить, що й сама «Шиба корпорейшн» повинна бути зв'язана з сектою. До речі, саме так ставив питання кореспондент «Сюнкан гендай», який побував тут на початку червня. Але ж це — не так . Історія, опублікована журналом, — вигадка.

— А як щодо тверджень про те, що ваша фірма ледь не керує у Токіо видачею віз в Україну?

— Це — просто дурниця. Звичайно, ми можемо когось проконсультувати щодо порядку оформлення документів (таких фірм багато), але підмінювати собою посольство України ми не маємо ані бажання, ані елементарної змоги.

І останнє. «Шиба корпорейшн» збирається подати до суду позов проти японських журналістів, котрі, як вона вважає, завдали шкоди її іміджу, зв'язавши фірму з терористичною сектою.

Інтерв'ю провів Володимир САВЦОВ.

Суперечка тижня

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

Шкурка варта судових витрат

У ВИЩОМУ арбітражному суді України 10 липня розпочнуться чергові слухання у справі Павлівського звірогосподарства Івано-Франківської облспоживспілки. Позивач — правління Укоопспілки — сподівається, що по двох роках тяжби Феміда нарешті розплющить очі, і поверне 8-ми мільйонам пайовиків їхню власність. Арбітражний суд закликає сторони вирішити суперечку миром...

Якщо коротко, початок історії поклав молодий і енергійний керівник Павлівського звірогосподарства Олександр Турчак. У грудні 1992 року він зареєстрував (і очолив) споживче товариство, створене за місцем роботи засновників, тобто на базі колективу звірогосподарства. Підстав турбувати правоохоронні органи не було, допоки 13 липня 1993 року реформатор Турчак не закрив усі банківські рахунки Павлівського звірогосподарства, а всі основні фонди та оборотні кошти підприємства не опинилися на балансі новоствореного СТ.

За словами Віктора Паламарчука, заступника голови правління Укоопспілки з питань заготівельно-виробничої діяльності, такі справи зовсім не обов'язково вирішувати на барикадах:

— Варто було пану Турчакові подати заяву про входження новоствореного СТ до складу Укоопспілки... Натомість, він, фактично ліквідувавши звірогосподарство, незаконно розпаював його майно серед 400 учасників СТ.

Споживче товариство не є правонаступником звірогосподарства. Мало того, ліквідовувати Павлівське звірогосподарство та вирішувати долю його майна згідно із Законом "Про споживчу кооперацію" має з'їзд або рада облспоживспілки. Турчак, очевидно, переплутав державну власність з колективною, адже приватизації у такий спосіб власність восьми мільйонів пайовиків не підлягає...

Викликає подив і те, що у позові Президії Укоопспілки облсуд, а згодом — Вищий арбітражний суд відмовив. Проте 11 квітня президія Вищого арбітражного суду скасувала всі попередні рішення по справі, призначивши судово-бухгалтерську експертизу. Мета — визначити, скільки майна надбало СТ за два роки свого існування.

— Річ у тім, — продовжує Віктор Михайлович, — що Павлівське звірогосподарство створене 1961 року на базі маленської кролеферми. За цей час Укоопспілка виділила на розвиток Івано-Франківській облспоживспілці 201 млрд карбованців, а фінансування звірогосподарств на той час було пріоритетною справою... Вирощування песців та норок у неволі — справа нелегка, і ми допомагали чим могли: вакциною, кормами, селекційним обслуговуванням. Господарство завжди було високорентабельним, одним із кращих в колишньому Союзі. Певне, і зараз у них справи непогані. Але це відомо лише з чуток, бо проникнути на територію господарства вдається не кожному — навіть члени судово-бухгалтерської експертизи вимушені були повернутися до Києва ні з чим.

Нині Павлівське звірогосподарство дає 50 млрд карбованців чистого річного прибутку. Цінних хутрових звіряток охороняють за колючим дротом вовкодави — віднедавна Олександр Турчак завів собачий розплідник...

Презентація тижня

Роман ВАТРИЧ, журналіст

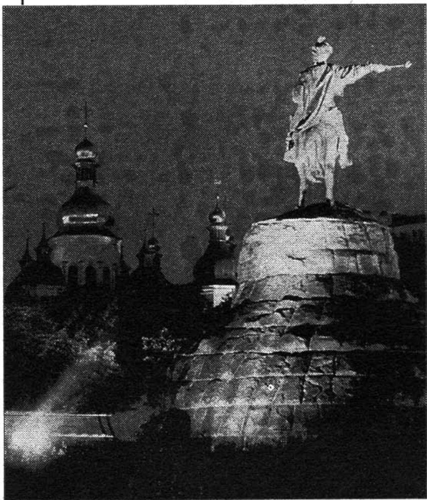
Митні брокери — не пролетарі. Але також єднаються

Сьогодні в Україні працюють майже півтори тисячі митних брокерів і власників ліцензованих митних складів. Усі вони розрізнені, і кожен виживає як може. Між ними і Державним митним комітетом здебільшого не налагоджені міцні зв'язки.

Як виправити таку ситуацію? І хто може це зробити? Можливо, це вдасться всеукраїнській добродійній Асоціації митних брокерів України, яку цими днями зареєстрував Мінюст. Асоціація має намір об'єднати зусилля митних брокерів і власників митних ліцензійних складів для створення та розширення цивілізованого ринку митницьких послуг, для ліпшого обслуговування клієнтів. Це і якісніше оформлення вантажних митних декларацій, і супровід транзитних вантажів територією України, і поліпшення умов праці як для співробітників Державного митного комітету, так і для працівників своїх підприємств і фірм.

А такі вже доволі активно діють у нашій країні. Це і хмельницьке агентство «Термінал», і рівненська фірма «ПСТ Україна» і київська «Топ-транс», які працюють у тісній супрязі з митницями, зокрема обладнують робочі місця для митників, безплатно надають склади для збереження митних вантажів, спонсорують придбання сучасної оргтехніки, без якої не може обійтися жодна митниця.

А основна мета новоствореної асоціації — надавати матеріальну і фінансову допомогу митним брокерам та власникам митних ліцензійних складів. Звісно, на благодійницьких засадах.

Володимир КОРОЛЮК, Людмила КОХАНЕЦЬ, Світлана ПИСАРЕНКО, Наталя ЯРЕМЕНКО, «Голос України»

ЯК ТЕБЕ НЕ ЛЮБИТИ,

Столиця — це візитна картка держави. Україна — країна європейська. І не лише за географічним розташуванням, а й за своїм політичним статусом та економічним потенціалом. Зрештою, нині вже немає перешкод для вступу України до Ради Європи. Тож і столиця має набувати ознак європейської, не втрачаючи, звичайно, свого самобутнього обличчя, свого коріння, а збагачуючись кращими рисами столиць світу. Що саме має зробити держава загалом, влада і кожен киянин зокрема, щоб наше улюблене місто ставало дедалі прекраснішим. Щоб було зручно жити й працювати в цьому місті, щоб примножувалися його здобутки, щоб розвивалося воно гармонійно. Про це йшлося цими днями на засіданні «круглого столу», проведеного редакцією «Голосу України» у Київській державній адміністрації. Його провели голова Київської міської державної адміністрації Леонід КОСАКІВСЬКИЙ і головний редактор газети «Голос України» Сергій ПРАВДЕНКО. В обговоренні проблем міста взяли активну участь заступники голови Київради з виконавчої роботи: з питань освіти та культури — Галина АРТЮХ, з організаційних питань — Владлен КОВТУН; з питань промисловості, енергетики, транспорту і зв'язку — Микола ЛАМБУЦЬКИЙ; з питань економіки — Валентин ШЕВАЛЬОВ; заступник голови Київської міської державної адміністрації — Валерій ЦИБУХ; начальники управлінь: фінансового — Віктор ПАДАЛКА; земельних ресурсів — Олексій ПАНЬКО; голова Дарницької районної Ради Валерій КИР'ЯН; голова Залізничної районної Ради Валерій ТИТАРЧУК; голова комітету інформації Анатолій ГРИЦЕНКО; директор НДІ соціально-економічних проблем Києва доктор економічних наук Юрій ЛЕБЕДИНСЬКИЙ; генеральний директор міського державного підприємства «Київелектрозв'язок» Анатолій ТАРАСЕНКО.

Суперечностям, що були притаманні відносинам депутатів Київради і держадміністрації, певною мірою покладено край Конституційною угодою. Нею чітко визначено функції державної адміністрації і Ради як органу самоврядування. Цей же документ передбачає, що особливості організації й функціонування столиці визначатиме окремий закон. Втім, розмови про необхідність прийняття закону про столицю точаться вже давно. Однак, як кажуть, віз і нині там. Тому природно, що для міської влади закон про столицю є больовою точкою і темою номер один. Тож і розмова почалася з неї.

Богові — Богове, кесарю — кесареве

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: Яким, на ваш погляд, має бути Закон про столицю, і які проблеми він повинен розв'язати? Адже кожен регіон, кожен його керівник скаже: «Ми маємо свої особливості, а тому особливими мають бути й умови. Донецька область скаже: це шахтарський край — давайте-но субсидії. Закарпатська: нам потрібна спеціальна економічна зона, і теж по-своєму матимуть рацію. Крим: дайте нам якнайбільше. Дніпропетровська теж скаже: у нас чорна металургія має розвиватися... Чи не нагадує політика регіонів намагання перетягнути на себе загальнодержавну «ковдру»? Яка в цьому позиція Києва? Він теж на себе «ковдру» тягне чи просто каже: Богові— Богове, кесарю — кесареве?

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Безперечно, друге. Коли ми були б дотаційним регіоном, жили б за рахунок державного бюджету, така постановка питання мала б право на життя. А Київ, навпаки, є донором державного бюджету. Тому ми не просимо якихось додаткових пільг. А розмови про те, потрібен закон про статус столиці чи ні, це більше теоретичні розминки. Бо столиця такий самий атрибут держави, як Прапор і Герб. Столиця — дзеркало держави. Всі наші проблеми такі самі, як і в інших містах. Але до них додається й те, що в Києві зосереджено всі найвищі державні органи, посольства, представництва, наукові, лікувальні заклади загальнодержавного значення. Своє входження в державу, здебільшого з Києва, починають і інвестори. Увесь цей перелічений комплекс додаткових особливостей потребує й певних підходів до розв'язання проблем, що постають. Не йдеться про тепличні умови. Навпаки, ми бачимо, що Київ сам по собі заробить на життя, ще й державний підгодує. Але треба встановити чіткі правила гри тим самим законом про столицю. Скажімо, у нашому варіанті законопроекту йдеться про те, щоб на потреби столиці залишалася половина коштів, що їх місто заробило. А половина нехай надходить до держбюджету. Маю на увазі не тільки податки, а й усі надходження на території міста. Торік нам вдалося залишити для міста лише 36 відсотків заробленого. А потім, завдяки певним рішенням Кабінету міністрів, указам Президента, нашим листам, ходінню з простягнутою рукою, вже зворотним шляхом до міста повернули ще близько 8 — 10 відсотків. Не треба подачок. Слід один раз і назавжди визначитися. Тому я й переконаний: закон про столицю — це закон економічний, фінансовий, а вже потім закон про поділ влади. Якщо хтось вбачає в нашому законопроекті якісь пільги для голови, то нехай порівняє його із Законом про владу. Розроблений нашою групою законопроект про столицю навіть на третину не претендував на ті права, що їх міська влада одержала завдяки Законові про владу. А необхідно врегулювати питання економіки, фінансів, відносин з державними установами.

В. КОВТУН: Узяти хоча б приклад з посольствами. Їх кількість у Києві вже наближається до шести десятків. Через дефіцит державного бюджету України розміщення посольств у нас здійснюються на основі взаємності. Україні, скажімо, надають приміщення в якійсь державі. Україна має «відповісти» адекватною площею будівлі, прилеглою територією тощо. Так от, 70 відсотків приміщень під посольства надала Київрада. Тобто вони розташовані за рахунок комунальної власності. 15 відсотків — це державна власність, стільки ж — приватна. Але за надані з цією державною метою приміщення місто не одержало жодної копійки чи цента компенсації. Однак чимало будівель державної власності використовують не за призначенням. І водночас урядові структури, чи Верховна Рада, зобов'язують міську адміністрацію утримувати різні установи.

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Ми добилися внести до статистичних звітів дані про те, як кожна установа на території міста використовує свій нежитловий фонд. Та ніхто не хоче давати таку інформацію, опір чинять страшенний. Тому необхідно, щоб надання приміщень, будівель, земельних ділянок, послуг для виконання державних функцій, функцій посольств — усе це регулювалося окремими угодами з містом. І за це має бути відповідна компенсація.

В. ПАДАЛКА: Подивіться, скільки в Києві банків, які заробляють валюту, але жоден вам не дасть інформацію про свої прибутки. Це таємниця за сімома замками. А чому місто не повинно мати відповідних надходжень? Адже прибутки банки мають не в останню чергу й тому, що розташовані саме в столиці... А банки платять податки до державного бюджету централізовано. І вже з нього нібито виділяються кошти на розвиток галузей, скажімо, транспорту. Він — державна власність. Але держава, наприклад, з 1989 року не придбала жодного трамвая, тролейбуса чи автобуса для Києва. От і виходить: власність державна, а місто витрачає для її утримання мільйони доларів.

М. ЛАМБУЦЬКИЙ: Щоб поповнити парк, замінити запасні частини тощо. Міняємо двигуни в автобусах на екологічно безпечніші й технічно досконаліші. Торік більше сотні таких замін виконали. Найближчим часом будемо проводити серію закупівель транспорту, передусім вітчизняного. Ми були ініціаторами створення державної програми розвитку власного виробництва автобусів і тролейбусів. Це державна політика, вона повністю збігається з нашою. Ми прагнемо перейти повністю на вітчизняні зразки транспорту в місті. Бо вулиці Києва не кожна модель тролейбуса витримує. Наприклад, той тролейбус, який працює на території колишнього Союзу, для київських районів не годиться. Тролейбуси «Південмашу» допрацьовуються. З автобусів придатний для використання тільки ЛАЗ.

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Тож ми розуміємо: місто повинно відповідати за зручність, за перевезення.

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: Психологія така у виборців: обрали Косаківського мером і не бажають вони знати, що за транспорт у місті має відповідати міністр транспорту, за тепло — інший міністр тощо.

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Правильно. Але щоб мер справді відповідав, треба мати можливості виконувати. Ми не відмовляємося від того, щоб більше працювати. Районні, міські структури готові до цього. Але в такому разі зникає потреба в галузевих управлінцях, які ніколи не погодяться... залишитися безробітними. І тому саме вони чинять шалений опір реформам. Попередній уряд, скажімо, фактично заблокував Указ Президента від 17 квітня 1994 року про деякі додаткові повноваження столиці. Не виконано цей Указ, хоча документи було передано в президію Кабінету міністрів. Там просто відмовилися їх розглядати. Ось навколо чого іде метушня. Я можу показати наше листування з Міністерством транспорту. Його аргумент простий: управлінський апарат треба утримувати. А якщо віддати транспорт місту, цілий департамент стане зайвим.

І це лише один приклад. А їх чимало. Адже більшість розташованих на території міста підприємств та організацій не належать до власності міста. Скажімо, підприємства переробної промисловості. Той самий м'ясокомбінат, приміром. Нас колись критикували за високий рівень цін. Але ж ми не маємо права вплинути на це підприємство. І податки воно не сплачує до бюджету Києва.

Тому в законі про столицю слід записати: за рахунок чого Київ повинен забезпечувати своїм мешканцям столичний рівень життя (адже додаткове навантаження впливає на соціальну сферу) і виконувати державні функції.

Київ — не васал, мер — не заложник

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: Але попри всі проблеми, що існують в управлінні містом, Київ усе ж таки набуває рис європейського міста. Як цього вдається досягти, за рахунок чого? Де берете гроші, зрештою. Адже аукціони ще не стали масовим явищем, для інвестицій, подейкують, у Києві теж немає сприятливих умов. Хіба що виручають різні податки і міські збори, за які вас критикують...

В. ЦИБУХ: Щодо інвестицій, краще говорити мовою цифр. Київ утримує першість в Україні за сумою інвестицій і торік, і нині. 47 відсотків усіх іноземних інвестицій в Україні використано в Києві. Така сама тенденція зберігається й нинішнього року. За темпами приватизації Київ входить до трійки регіонів України з найбільшими обсягами приватизації. А про те, чи сприятливий у Києві грунт для інвестицій чи ні, думаю, промовисто свідчать й позитивні відгуки президента Європейського банку реконструкції та розвитку.

В. ШЕВАЛЬОВ: Завдяки проведенним ринкових реформ у місті, починаючи з другого півріччя минулого року, виконуються надходження з усіх платежів. А те, що ми запровадили всі 14 видів зборів, до речі, затверджених Кабінетом міністрів, то, я вважаю, це здобуток міста. Адже так заведено в усьому світі. Так само, як прагнення закріпити за регіонами, і за Києвом зокрема, видатки і доходи. Інакше неможливо вести мову про розвиток міста, про підтримання в ньому належного рівня життя.

О. ПАНЬКО: Слід ураховувати, що нині чинний Кодекс про землю абсолютно аграрний. У ньому немає жодної статті, де було б написано про врегулювання земельних відносин у містах. Тому на доручення керівництва міста управлінням земельних ресурсів розроблено кодекс земельних відносин у Києві. От за ним і працюємо. Київрада ухвалила два дуже цінні положення — про порядок надання та вилучення земельних ділянок і недавно, у квітні, про організацію аукціонів. Уже підготовлено проведення першого аукціону. Буде виставлено десять ділянок. Вони мають бути використані для будівництва закладів торгівлі, оздоровчих установ, готелів тощо. Ідеться про надання земельних ділянок у довгочасну оренду — на 49 років. За цей час орендар може повернути собі суму втричі більшу, аніж витратить на оплату оренди. Це теж світовий досвід. До того ж, слід урахувати, що для одержання права користування чи придбання земельної ділянки в США, приміром, потрібно мінімум два роки, у Парижі — дуже мало — рік. А у нас, у Києві, ці питання хочуть вирішити за місяць.

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Справа не лише у терміні юридичного оформлення. Річ в іншому — ніхто ніколи не продасть нерухомість, аж поки вона не набу-

ла реальної ціни, яка була б стабільною протягом певного часу. Це вже не секрет, що є багато охочих якнайдешевше скупити все, що можливо, видаючи себе за інвесторів. І от через певні депутатські кола, урядові структури, журналістів, які лобують це питання, такі «інвестори» намагаються діяти, як мовиться, кувати залізо, поки не подорожчало. Під майбутню забудову, не маючи жодних капіталів, права на відведення земельної ділянки, проекту її забудови чи використання, намагаються продавати акції на заході чи навіть у нас. І коли ми розкриваємо ці афери, зчиняється галас у пресі — листи он там у вас лежать. Я можу сказати дещо про депутатів, котрі обстоюють інтереси своїх фірм. І питання це дуже серйозні, бо є чимало бажаючих легалізувати, «відмити» свої тіньові капітали через купівлю нерухомості, через її перепродаж тощо. Серйозні фірми, як правило, на це не йдуть. І ми з ними знаходимо порозуміння на чесних засадах. А з сумнівними, які хоча і мають вплив на заході, серед деяких урядовців, ми не маємо справ. Деякі депутати окремих парламентів, що приїздять до Києва, не опікуються міждержавними відносинами, а ставлять питання руба щодо деяких конкретних проектів, як, наприклад, з фірмою «Макулан». Приїздить голова комісії австрійського парламенту і, як ви гадаєте, які він обговорює проблеми? Як проштовхнути проект, відхилений міською владою. Секрет дуже простий — цей голова комісії парламенту одночасно є членом правління цієї фірми...

У своїй передвиборчій програмі я обіцяв, що буду обстоювати інтереси киян. Це моє кредо. І тому я намагаюся бути мером Києва, а не якоїсь конкретної фірми.

В. ТИТАРЧУК: Вважаю, розмови про те, сприятливе наше місто для інвестицій чи ні, треба співвідносити з

КИЄВЕ МІЙ!

тим, хто їх починає. Для тих, хто хоче бачити Київ у ролі свого васала, — нема умов для інвестицій, а для тих, хто бачить Київ рівноправним партнером, умови тут — прекрасні. Кілька десятків зарубіжних фірм співпрацюють успішно з нашими організаціями і державними підприємствами. Розвивають торгівлю, побут, інші напрями. І навіть такі неприбуткові, як соціальний захист. Скажімо, фірма «Джой» вклала 300 тисяч доларів у створення в нашому районі центру соціальної реабілітації людей похилого віку. Йде реконструкція цього будинку, створюються умови для людей.

На що в столиці не шкодують грошей

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: Соціальний захист малозабезпечених. Так багато про це говорять, а жебраків на вулицях столиці стає дедалі більше... На тому ж самому вокзалі, що у вашому ж Залізничному районі. Що влада робить з цим?

О. ПАНЬКО: На жаль, це теж ознака столиці. І означа вокзалу.

В. КИР'ЯН: Мабуть, питання соціального захисту характерне не тільки для столиці. Так, у 85-му році жебраків було менше, аніж зараз, але й поділ у суспільстві був інший.

Г. АРТЮХ: Ми всі були однаково бідні.

В. КИР'ЯН: Тоді не можна було побачити, скажімо, що хтось виграв у казино 10 тисяч доларів за вечір...

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: Ми не ставимо питання, чи винен у цьому Київ? Але ж на імідж столиці це впливає...

В. КИР'ЯН: Є соціальна політика, проводжувана міською Радою, особисто головою, держадміністрацією. Адже близько 70 відсотків бюджету міста і районів спрямовано на соціальний захист населення. В усіх районах є служби милосердя. Приміром, у нас у Дарницькому намагаємося, щоб у кожному мікрорайоні було відділення служби. Для цього відводимо приміщення, де працюють сестри милосердя, медики. Там малозабезпечені люди можуть одержати допомогу в якихось житейських ситуаціях, там безплатно обслуговують, надають побутові послуги. При лікарнях функціонують спеціальні відділення, де щодня перебувають 50 — 60 осіб похилого віку, навіть ті, яких доставляє міліція... Серед них є й бомжі, які потребують елементарної санітарної допомоги. Та основна увага, звичайно, зосереджена на тих, хто живе на території району, але вже не здатний самостійно обслужити себе. Раз на місяць ми безоплатно доставляємо цим людям до 20 кілограмів овочів і стільки ж інших продуктів харчування. У разі потреби можемо надати разову матеріальну допомогу грошима. Безоплатно вони забезпечуються й ліками. Приблизно, загалом, виходить по 5 — 7 мільйонів на місяць на одну особу. Всі ці турботи ми поклали на служби милосердя для самотніх людей похилого віку.

В. ШЕВАЛЬОВ: Одним із засобів соціального захисту є й субсидії за житло і комунальні послуги. Звернулося понад дві тисячі громадян і вже близько 800 отримали їх. Але і тут не обійшлося без проблем. Поперше, уряд запізнився: казали про це ще в жовтні минулого року, а лише в лютому—березні нинішнього розгорнули роботу. Мовляв, давай-но швидкими темпами. Люди, прочитавши про ці субсидії, приходять до нас і сподіваються одержати великі гроші. А розмір допомоги може бути від 20 тисяч до 1,5 мільйона карбованців. Невдоволених вистачає. І не рішенням Кабінету міністрів, а безпосередньо міською владою. Спрацьовує ота психологія: ми вас обрали, то ви й винні.

В. ТИТАРЧУК: А щодо вокзалу як візитної картки міста, то справді є проблеми. На Київський вокзал прибуває дедалі більше поїздів із європейських столиць, від'їжджають до них також з Київського вокзалу. І щоб вокзал, з якого починається столиця, справді мав належний вигляд, високий рівень обслуговування, культури, мають працювати всі — від найвищого управлінця до рядового виконавця. Ми прагнемо саме так і робити. Але перевантаження вокзалу очевидне. Для Києва замало однієї станції.

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Вже підписано відповідні документи й рішення уряду про те, що в жовтні нинішнього року слід подати обгрунтування розташування другої станції. Після цього київською владою буде ухвалено рішення про відведення ділянки. Якщо все буде гаразд, то ми сподіваємося, що приблизно до 2010 року з'явиться новий київський вокзал. А поки що весь тягар лягає на павільйони очікування на основному вокзалі і прийняття та розосередження поїздів.

В. ТИТАРЧУК: Залізниця — це особливий вид транспорту, і підпорядкований він тільки Міністерству транспорту. Але жодної ініціативи про розвиток залізниці це міністерство не подало. Всі проекти розширення, розгалуження надходять тільки від міста.

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: І, мабуть, від «Укрзалізниці»?

В. ТИТАРЧУК: Це відомство просто підтримує наші пропозиції, не заперечує, власне. Ото й усе. Певна річ, спорудження вокзалу і все, що з цим пов'язано, це не лише міські турботи, а й державні. Цей об'єкт, безперечно, потребуватиме великих коштів, інвестицій, кредитів.

«Голос України»: А чи є вже в місті приклади використання кредитів? Причому так, щоб це реально відчували жителі міста?

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Безперечно. Наприклад, розв'язання проблеми телефонізації. Днями відкривається нова АТС на 10 тисяч абонентів у Мінському районі. Причому торік було кілька пусків телефонних станцій. Найбліжче майбутнє — це кредит на 80 мільйонів франків з Франції. Завдяки цьому триватиме розвиток телефонізації на Лівобережжі міста. Торік здано в експлуатацію 44 тисячі номерів. А ці французький кредит дасть змогу забезпечити 80 тисяч бажаючих одержати телефонний зв'язок буквально за півтора роки.

А. ТАРАСЕНКО: Передусім задоволені будуть усі пільговики, які є в черзі і мешкають у зоні обслуговування цієї АТС, потім буде встановлено телефони тим, хто тривалий час перебуває в черзі, і частина номерів буде надана тим, хто має кошти заплатити за договірним тарифом. Для перших двох категорій громадян — тарифи звичайні.

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Тобто 10 — 15 відсотків іде на відшкодування кредиту, а решта номерів використовується за тарифами. Нині в Києві збудовано чимало приміщень для АТС, але бракує обладнання, тому ми вимушені для його придбання брати кредити і повертати їх у такий спосіб.

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: Тобто паралельно здійснюється соціальний перерозподіл: телефон бідному встановлює багатий...

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: А чи не досвід використання інвестицій — випуск житлових облігацій, започаткований у Києві, вперше в Україні? Фактично, люди, вклавши свої кошти в житлові облігації, одержують через два роки свої квартири. Зрештою, це те, що обіцяли здійснити трасти — «примножити ваші багатства». Але вони нахабно обікрали людей. У нас же — державна гарантія. Власник облігацій володіє повністю інформацією: адреса будинку, тип, яка буде ця квартира, навіть на якому поверсі. За рішенням міськвиконкому виконати зобов'язання за житловими облігаціями доручено «Київміськбуду». Вклавши певні суми коштів, громадяни одержать їх і свої дивіденди у вигляді готових квартир.

В. КИР'ЯН: У нашому районі працює ліс будівельних кранів. І нікого не дивує, що під час кризи триває спорудження житла...

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Прем'єр-міністр Словаччини був вражений нашими масштабами будівництва житла. На всю Словаччину за рік будують 7 тисяч квартир. А у нас у Києві виділяємо в середньому 20 тисяч квартир щороку.

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: Загалом, як, на ваш погляд, чи має зупинитися зростання міста вшир? Чим менше воно, тим затишніше...

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Це проблема всіх столиць. Але так сталося через непродуману політику: Київ опинився в лещатах. Місто вже не має території для розвитку. Тому, наприклад, у законопроекті про столицю ми пропонуємо, щоб використання земель, передбачене за генеральним планом розвитку області, проводилося тільки за згодою міста. Тоді ми мали б змогу розв'язувати проблеми територіального розвитку столиці.

Ю. ЛЕБЕДИНСЬКИЙ: Нині готується новий генеральний план Києва, план розвитку міста як столиці самостійної держави. І те, що столиця, входячи до числа тих шести регіонів, які дотують державний бюджет, одна переводить суму значно більшу, аніж усі інші п'ять регіонів, разом узяті, свідчить багато про що. І водночас існує проблема Київської області. Це дуже делікатна для адміністрації тема. Але я науковець. І з цієї точки зору наголошую: Київ має особливість, яка відрізняє його від інших регіонів, від будь-якого обласного міста України. Цей обласний центр не має своєї області, що створює певні труднощі із постачанням продовольства, розв'язанням екологічних проблем, транспортних, комунікаційних, робочої сили тощо. Користі від того, що місто і область мають різні органи управління, немає.

Навпаки, будь-яка столиця оточена прилеглими приміськими зонами. Наша позбавлена цього! В світі існує декілька варіантів розв'язання проблеми. Деякі столиці мають право за державними законами приймати рішення, обов'язкові й для приміської зони. І потреба в цьому є. Об'єктивно існує київська міська конгломерація, бо до столиці щодня 300 тисяч населення з приміських зон їздять на роботу. На Київ працює і область, і навпаки. То чому б не об'єднати їх?

І останнє. Будь-які ідеї й добрі наміри залишаться балачками, якщо немає кадрів, людей, яким до снаги реалізувати ці ідеї на практиці, керуючись не політичними поглядами, а науково обгрунтованими рішеннями. І тому ми покладаємо великі надії на створену муніципальну академію управління. Так, уже підготовлено всі документи, є ліцензія. З 1 вересня розпочнуться заняття. Фах — муніципальний менеджмент, муніципальне управління.

І воздвигнути храм духовності

Г. АРТЮХ: А якщо ж вести мову про культурний рівень, освітній рівень столиці, то це, як відомо, давно визнаний авторитет. Нині у нас працюють 39 навчальних закладів нового типу — це ліцеї, гімназії, коледжі. Ми робимо серйозний ухил на вивчення іноземних мов, бо їх незнання, як правило, всіх комплексує, всі ми зазнаємо вади закритого суспільства. Тому повинні компенсувати цю державну провину перед дітьми, перед наступними поколіннями.

У Києві багато що започатковується і в сфері бізнесу, і в сфері управління. Але Київ знають у світі і як культурний центр. Здобув визнання і в нас, і за кордоном Міжнародний конкурс імені Сергія Лифаря, Міжнародний конкурс юних піаністів пам'яті Володимира Горовця і «Київська пекторальь», конкурс міні-театрів, студій. Власне, це все зроблено за останні два роки.

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: А вам на це якийсь уїдливий читач скаже: нема хліба, то є видовища...

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Ці заходи ми робимо для киян, для широкого загалу, а не лише для еліти. Скажімо, концерти на Співочому полі. Треба бачити цих щасливих молодих людей, котрі завдяки нашим зусиллям мали змогу прилучитися до надбань культури. Адже враховуйте, що квиток, приміром, на концерт італійської групи «Капелла» коштує 100 — 150 доларів. Хто може собі дозволити такі витрати на концерт? А оця група виступала перед 400-тисячною аудиторією на Співочому полі в сузір'ї «зірок» української і зарубіжної естради. І все це безкоштовно. В ті дні в Києві не зареєстровано жодного правопорушення. Я лічив: скажімо, щоб 400 тисяч громадян мали змогу послухати «Капеллу», треба організувати 150 концертів цієї групи. Кому це під силу? А витрати на концерт на Співочому полі вкладаються в суму, якби кожен киянин витратив на це 10 — 12 тисяч карбованців. І не лише в грошах справа. Настрій людей, їхній змістовний відпочинок — це теж турбота влади.

Адже ми, коли спостерігаємо, як відпочивають люди в європейських державах, хочемо, щоб і в нас було так само приємно і затишно, щоб на обличчях не було смутку, а лише — умиротворення, спокій...

Г. АРТЮХ: Бо спілкування завжди було найефективнішим способом подолання непорозумінь. Люди повинні спілкуватися, міста, країни.

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: А чи відчуває міська влада увагу до столиці з боку інших столиць світу, інших держав? Крім суто ділових, економічних відносин?

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Про те, що з Києвом бажають мати відносини багато столиць світу, свідчать факти. Нині ми маємо стільки заявок на поріднення і побратимство, що неможливо їх реалізувати за короткий проміжок часу. Для цього, скажімо, треба виїхати і підписати угоди або прийняти делегації в Києві. Таких угод вже 26. І стільки ж ще належить укласти. Авторитет Києва дуже високий серед столиць світу. Нас бажають бачити у багатьох міжнародних організаціях. Новий статус Києва як столиці незалежної держави викликає до нашого міста ще більший інтерес.

«ГОЛОС УКРАЇНИ»: А що вас спонукало до створення Ліги історичних міст?

Л. КОСАКІВСЬКИЙ: Коли рік тому ми побували на конференції історичних міст світу, ще раз переконалися, що проблеми такі міста мають майже однакові: як зберегти історичну самобутність, як, її розвиваючи, піднести культуру, традиції, залишаючи у спадок прийдешнім поколінням не руїни, а храми духовності. Саме тоді у нас з академіком Петром Толочком виникла ідея створити Лігу історичних міст у рамках України. Це ідея не одного дня. Ми на неї працювали майже рік. 61 місто вже увійшло до ліги. Це одна з небагатьох асоціацій місцевих органів влади, яка не має політичного забарвлення. І я переконаний, що ліга доведе свою життєздатність, бо вона працює задля створення певних умов розвитку таких міст, вона братиме активну участь у підготовці законодавчих актів, популяризації інтересів історичних міст. До ліги приймають міста, котрі мають 300-літню історію і, звісно, давнішу.

Однак у статуті ліги записано, що приймають і міста й з іншими визначними досягненнями.

І все це робиться задля самих людей, задля громадян України, незалежної держави, якою ми все ж таки, попри всі негаразди, пишаємося. І прагнемо робити все, щоб була вона ще прекраснішою.

Цими днями минає рік відтоді, як кияни обрали Київраду, мера міста і голів районних Рад. Багато що змінилося. Тепер більше повноважень має виконавча влада. Більше стало й відповідальності за конкретні кроки. Розмова й була, зрештою, цьому присвячена. І залишається побажати міській владі розв'язати всі проблеми, які заважають зробити рівень життя Києва справді столичним.

Знімки Сергія КОВАЛЬЧУКА.

(Продовження київської теми на 8-й стор.).

ЯК ТЕБЕ НЕ ЛЮБИТИ, КИЄВЕ МІЙ!

Точка зору

ІНВЕСТИЦІЇ ПО-НАШОМУ

Юрій ОРОБЕЦЬ,
народний депутат України, віце-президент фонду «Українська перспектива»

Твердити, що за рік президентства Леоніда Кучми в Україні відбулися кардинальні позитивні зміни, очевидно, буде явним перебільшенням. Однак деякі втішні процеси все ж розпочалися. До останніх я б відніс і елементи української зовнішньої економічної політики.

Майже щодня Президент Кучма приймає державні делегації у Києві або особисто виїжджає на переговори. При цьому складається враження, що нібито зросла і результативність переговорів: проголошуються декларації, підписуються протоколи, укладаються угоди. Змінюється зовнішній імідж України, що стала на шлях реформ. Однак чи зростає кількість бажаючих вкладати гроші в Україну та її економіку? Адже жоден візит Л.Кучми за кордон не обходиться без зустрічі з бізнесовими колами. Президент обіцяє теплий прийом, всіляку підтримку та, безумовно, гарантії збереження інвестицій.

Іноземні інвестори вірять Президентові, збирають чемодани, прилітають до Києва з пропозиціями та грошима і... зустрічаються з Київською державною адміністрацією та столичною дійсністю. Мабуть, прийом настільки теплий і привітний, що про нього впливова американська газета «Нью-Йорк тайм» 12 травня 1995 року пише у день першого (!) в історії державного візиту Президента США до Києва. Правда, назва статті дещо дивна — «Бізнес по-київськи: обман та хабарництво». До речі, цікава деталь. Як засвідчив аналіз зарубіжної преси, проведений у ті дні фахівцями фонду «Українська перспектива», на Заході значно більше писали про столичного мера і його апарат, ніж про діяльність Леоніда Кучми. Та й про сам візит Клінтона сказано небагато. Тільки те, що в столиці України не могли знайти жодного готелю, де б Президент міг переночувати. А втім, читайте самі.

«Коли минулого місяця за рішенням Київської міської адміністрації почалося прокладання шестирядного шосе через паркінг житлово-офісного комплексу, що належить одній із західних фірм, посол Південно-Африканської Республіки в Україні Деон ван Шоор (посольство розташоване в одному з під'їздів комплексу) намагався зупинити своїм «мерседесом» бульдозери міської шляхової служби.

Посол сказав, що таким чином протестував проти цього будівництва — адже міські чиновники проігнорували дипломатичні угоди щодо зони безпеки довкола посольств і, більше того, навіть не спромоглися заздалегідь попередити наймачів про свої наміри...

Для невеликої групи людей, які представляють у Києві іноземний бізнес, цей епізод є яскравим прикладом труднощів, з якими зустрічаються ті, хто прагне до реалізації значних інвестиційних проектів у колишніх радянських республіках, де корупція державного апарату досягла небачених масштабів і де займатися бізнесом — все одно, що шукати виходу із заплутаного лабіринту.

Навіть державний візит до України Президента Клінтона підкреслив проблеми, що існують у сфері іноземних інвестицій. Ще протягом підготовки до візиту (між іншим, не в останню чергу спрямованого на активізацію капіталовкладень до місцевої економіки) українські урядовці висловили занепокоєння тим, чи зможе Президент Клінтон знайти відповідне місце для ночівлі. У Києві просто немає готелів західного типу, де міг би зупинитися Президент зі своїм почтом. Згадуючи спустошену війною столицю Грузії, посол ван Шоор сказав: «Якщо можна збудувати чотиризірковий готель із сауною, басейном та сучасним телефонним обладнанням у Тбілісі, то чому б не зробити цього у Києві?» (він мав на увазі нещодавно відкритий розкішний готель «Марко Поло»).

Економіка України перебуває в стані вільного падіння з моменту проголошення незалежності у 1991 році. Під керівництвом Президента Леоніда Кучми, обраного у липні минулого року, та за підтримки сотень мільйонів доларів іноземної допомоги уряд почав реалізовувати програму радикальних економічних заходів зі скорочення бюджетного дефіциту та запровадження механізмів ринкового ціноутворення. Зауважимо, що до кінця 1995 року уряд сподівається зменшити рівень річної інфляції до 250 відсотків (1993 року цей показник перевищував 10.000 відсотків)...

Однак обсяг інвестицій, що надходять в Україну, все ще залишається найнижчим з-поміж усіх колишніх радянських республік. Коли ж ідеться про будівництво офісних приміщень або готелів, представники іноземних фірм починають в один голос скаржитися на незрозумілі примхи місцевої влади, щоб не сказати гірше.

«Було подано десятки офіційних пропозицій щодо спорудження готелів та офісних приміщень, які так необхідні місту, — сказав нам представник однієї західної фірми, попрохавши не називати його імені. — Однак усі вони були відхилені міською адміністрацією».

В нашій економічній ситуації кожна розумна пропозиція, пов'язана з великими інвестиціями в інфраструктуру міста, вигідна киянам. В наш час масового прихованого безробіття інвестиції — це нові робочі місця, солідні надходження до бюджету міста, це фасади наших вулиць та скверів. Якщо немає серйозних аргументів проти закордонних інвестицій в інфраструктуру міста, то в чому ж основна причина перепон?

«Хабарі, про які не заведено згадувати зайвий раз, є звичною справою для місцевого бізнесу. Проте чимало підприємців зазначають, що дати хабара київському чиновнику — ще не означає вирішити свої проблеми; бозна-звідки може вигулькнути інший, який вимагатиме навіть більшої суми».

«Особливість бізнесу в Україні полягає в тому, що ніколи невідомо, хто ж насправді приймає рішення, — каже Борис Дацьків, юрист із київського представництва фірми «Бейкер та Маккензі». — Ніколи немає впевненості, що угоду, яку ви нарешті облаштували, завтра не буде анульовано»...

Ось такий прийом, ось такі гарантії. І це, на жаль, не виняток, а система. Серйозно займаючись вивченням проблем інвестування в Україні, спеціалісти фонду «Українська перспектива» натрапили на досить цікавий документ, який буде дуже показовим для ілюстрації справжнього стану речей. Ось фрагмент листа від посольства Канади до Президента Кучми від 20 січня 1995 року: *«Коли Ви перебували у Канаді, то побачили величезний інтерес до України серед канадців. На жаль, пане Президенте, я змушений сказати, що робити бізнес в Україні залишається тяжко. Наприклад, незвична проблема виникла з адміністрацією міста Києва з канадсько-американсько-української компанії «Генерація Лтд». Компанія має намір побудувати комерційний центр. Спір, здається, спричинено вперше опором справі надання ділянки для будівництва центру, що чинять кілька осіб у міській адміністрації.*

Всі, до кого ми звернулися, вважають, що проект блокується в адміністрації Києва з не дуже ясних для нас причин, але здається, що це може принести вигоду не належним чином деяким людям, які тісно пов'язані з міською адміністрацією. Навіть після вказівки діяти у відповідності з директивами прокурора міська адміністрація відмовилася дати дозвіл на рух проекту вперед.

Для такого міста, як Київ, є природним отримувати вигоди від великих іноземних будівельних проектів. Ми знаємо щонайменше п'ять проектів, які зупинені через опозицію в міській адміністрації. Хоча ні один з них не є тим, що ми називаємо мегапроектом (кожен у рамках 50—250 млн.доларів), але вони зможуть забезпечити роботою велику кількість українців та українських компаній на деякий час. Крім цього, кожен проект буде мати помножений позитивний ефект на економіку, а розмір вигоди — у п'ять разів більший за інвестицію. Поки не працюватиме ряд проектів, які вважатимуться успішними, більші інвестиції буде дуже важко залучити в Україну».

Як кажуть, коментарі зайві. Викликає подив тільки відсутність будь-якої реакції з боку Президента.

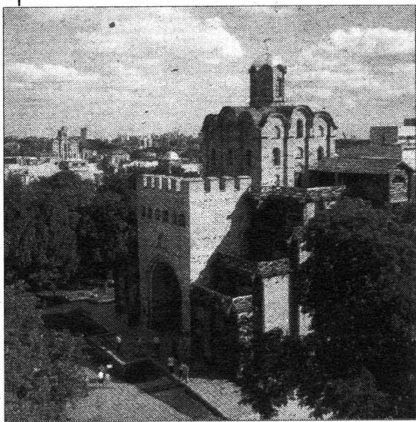
Недавно Леонід Кучма добився від Верховної Ради надзвичайних повноважень, Конституційного договору, то цілком логічно було б отримати відповіді на кілька запитань:

Чому штучно гальмуються інвестиції в інфраструктуру міста Києва?

Чому хабарництво київських чиновників набуло міжнародного розмаху і отримало «міжнародне визнання»?

Коли у Києві з'явиться справжній господар, який буде дбати і про людей, і про імідж столиці України?

Офіційно

Посол США
Київ, Україна
28 червня 1995 р.
Меру Леоніду Косаківському
Міська державна адміністрація
Хрещатик, 36
Київ, Україна

Вельмишановний мере Косаківський!

Від імені всіх моїх колег у посольстві я хотів би подякувати Вам за Вашу допомогу під час візиту до Києва Президента та пані Клінтон.

Вважаю, що цей візит став значним кроком до розвитку близьких взаємовідносин між нашими двома країнами. Президент повернувся з кращим розумінням важливої ролі, яку Україна відіграє у Європі, та із сприйняттям багатств історії і культури Києва. Успіх візиту, приємні враження Президента і його команди значною мірою забезпечено завдяки напруженим зусиллям таких людей як Ви.

Президент та пані Клінтон були задоволені своїм перебуванням у Києві і високо цінують те, що були разом с Вами в Андріївській церкві та Печерській лаврі. Ефективна робота Ваших співробітників щодо планування та координації різних заходів була особливо важливою. Ще раз дякую Вам за Вашу напружену роботу і за те, що Ви зробили візит Президента Клінтона до Києва таким успішним та приємним.

З найкращими побажаннями
щиро Ваш
Вільям Грін Міллер

William Green Miller

Цифри і факти

За сумою інвестицій Київ утримує першість в Україні. 47 відсотків усіх іноземних інвестицій використано в Києві.

Столиця входить до переліку шести регіонів, що виступають донорами державного бюджету.

Київ — один з трьох регіонів України, що мають найбільші темпи й обсяги приватизації.

Завдяки проведенню ринкових реформ у місті, починаючи з другого півріччя минулого року, виконуються надходження з усіх платежів.

В столиці запровадили всі 14 видів зборів, затверджені Кабінетом міністрів України.

На підготовлений до проведення аукціон буде виставлено десять земельних ділянок. Їх можна буде взяти в оренду на 49 років.

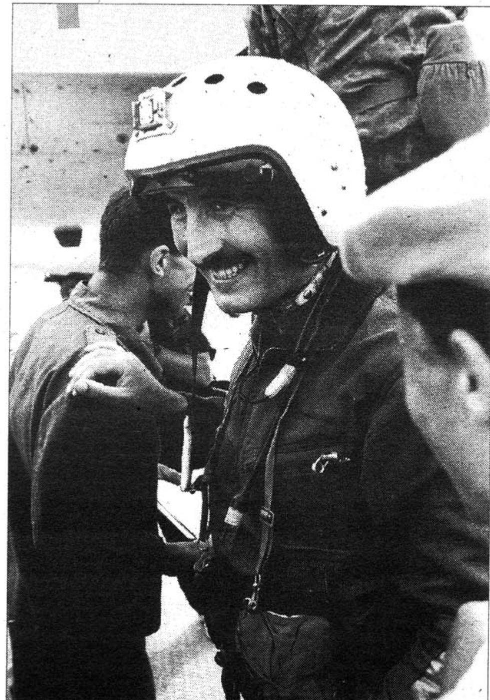
70 відсотків бюджету міста і районів витрачається на соціальний захист населення.

У Мінському районі — нова АТС на 10 тисяч абонентів.

На розвиток телефонізації у найближчому майбутньому буде використано кредит на суму 80 мільйонів франків. Завдяки цьому за півтора року 80 тисяч киян матимуть телефони.

В Києві 20 тисяч сімей щороку стають новоселами.

Людмила МИКИТЮК, «Голос України»

Польоти уві сні та наяву

(Початок на 1-й стор.).

Отакі плюси й мінуси нового статус-кво. Плюси абсолютні, мінуси тимчасові. Це вам скаже будь-який громадянин. Якщо він тільки не військовий льотчик. Бо така вже у льотчика робота — вчити літаки літати. Нічого він більше не вміє. І тому під розкішним севастопольським сонцем мислить не пляжними, навіть не вічними, а керосиновими категоріями: виділять його надшвидкісному красеню МіГ-25 належних 14 тонн пального для вильоту чи ні.

Радше, що на бойове чергування виділять, а на учбовий політ — ні.

Командування 62-го авіаційно-винищувального полку, як ота сорока-ворона, що кашу варила, вирішує дилему, кому дати: досвідченим льотчикам для підтримання класу і виконання бойових завдань чи молодняку, який мусить вчитися. Військове начальство набирають з людей раціональних, воно вибирає перше. З моменту створення в Україні власних військ ППО було зафіксовано й удалося запобігти дев'яти спробам порушення повітряного простору. Війська ППО, як і в епоху єдиного й неподільного, на висоті.

Але вчити літати — уже розкіш, а не засіб. Щоб новачок сам підняв у небо машину, треба спочатку виконати разом з ним 30 польотів, що їх називають вивізними. А щоб здати на третій клас, новачок мусить мати не менш як 70 польотів, кожен з яких, до речі, з'їдає дві тонни керосину. Дві тонни керосину множимо на сімдесят польотів і на кількість Кузнечиків в Україні...

Схоже, можна навіть казати про приховане безробіття в славних рядах вітчизняних авіаторів. І вже точно — про тенденцію жити сьогоднішнім днем, у якій, звичайно, не військові винні. Тенденцію не мати концепцій і не прогнозувати, що буде завтра і хто буде завтра.

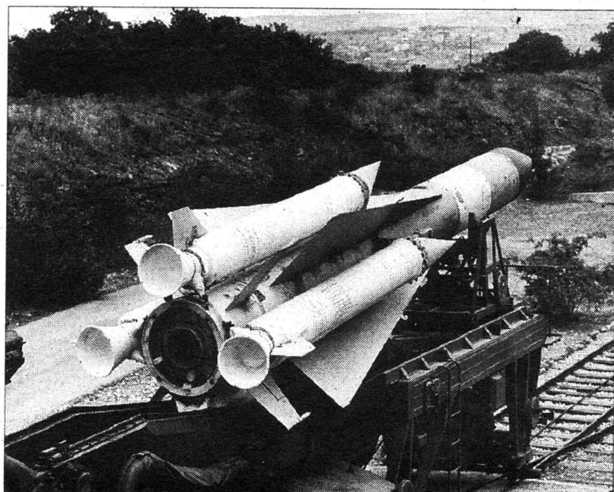
Напилити на крилі поверх зірки тризуб приємно, але цим урочистим актом обмежитися не доводиться. Наступний крок — практика польотів наяву. В нашому випадку — учбових.

А тим часом у полку вже виросли лейтенанти, ба, навіть капітани, які жодного разу не піднімалися в небо. Під спекотним кримським сонцем.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Протиріччя

Без права на критику

Десять років тому повідомляє агентство Ассошіейтед Пресс, відповідаючи на запитання про те, чому кубинці надають притулок американським фінансисту-втікачеві, Президент Республіки Куба Фідель Кастро сказав, що американці не мають жодного морального права критикувати Кубу.

Сполучені Штати, сказав він, прихистили в себе тисячі вбивць, бандитів та інших злочинців, що usoсоблюють колишній режим на Кубі.

На той час важко було уявити, що Кастро колись видасть фінансиста Роберта Веско. 59-річного Веско, котрого вважають одним із двох або трьох американських утікачів, яких найбільше розшукують у світі, було заарештовано кубинськими властями минулого тижня.

Американські службові особи вказують, що вони зацікавлені в репатріації Веско, попереджуючи при цьому, що нині рано робити якісь висновки щодо значення його арешту.

Жести доброї волі стосовно США ніколи не були звичною справою для Кастро. По суті, Кастро будував усю політичну, соціальну та економічну систему Куби так, щоб вона протистояла Сполученим Штатам. В одному із своїх виступів він звинуватив американський імперіалізм 88 разів. Першою відповідь Держдепартаменту на ініціативу Кастро було передбачено: поліпшення американо-кубинських відносин обумовлюється політичною та економічною реформою на Кубі, а не готовністю Куби видати Веско або будь-кого іншого з 90 американських утікачів, які живуть нині на острові.

І все ж таки Кастро, можливо, намагається якимось чином створити враження про нове мислення стосовно Куби у Вашингтоні. Однією з ознак цього було рішення адміністрації минулого місяця репатріювати всіх кубинських «біженців на човнах». Таке рішення було прийнято вперше за останні три десятиріччя.

Портрет політика

Здобув шанс. І скористався

ПРО АЛЕНА ЖЮППЕ розповідають таке. Коли експрем'єр Франції Едуард Балладюр почав формувати свій уряд, то запропонував 47-річному Жюппе будь-яку посаду в Кабінеті міністрів.

Той запросив не багато не мало — Міністерство економіки і фінансів. Балладюр відповів, що цей «портфель» уже має господаря, а ось Міністерство внутрішніх справ — ні. Ален Жюппе відповів, що менш як на міністра закордонних справ він не погодиться. На тому й зупинилися. Так зійшла політична зоря Алена Жюппе.

Можливо, це один з тих політичних анекдотів, що їх полюбляють складати про своїх політиків журналісти. Два роки тому призначення Алена Жюппе, людини, яка нічим особливим себе не зарекомендувала, на посаду міністра закордонних справ межувало з сенсацією. Поговорювали, що Жак Ширак, рекомендуючи Жюппе на цей пост, побоювався: чи не замолодий він для такої відповідальної роботи? Нині журналісти в один голос стверджують: Жюппе як політичний діяч виріс за останні два роки. Але два роки — строк невеликий. Скоріше він отримав шанс проявити себе, здобувши симпатію громадян проведенням незалежної зовнішньої політики Франції. Можна, наприклад, пригадати ультиматум, висунутий Францією боснійським сербам після вбивства двох миротворців із французького батальйону, і операцію «Бірюза» в Руанді. Щодо колишнього Президента Франції Франсуа Міттерана, то він вважав, що Жюппе «найкращий міністр у кабінеті Балладюра».

Ален Жюппе здобув освіту, характерну для політичної еліти Франції: закінчив Вищу школу політичних наук та Національну школу адміністрації. Кар'єру розпочав 1976 року радником з економічних питань у Кабінеті міністрів Жака Ширака. Відтоді він завжди був поряд із цим політиком і став активним діячем партії Об'єднання в підтримку республіки (ОПР). 1983 року Жюппе — заступник мера Парижа з фінансових питань і національний секретар ОПР. Тричі його обирали депутатом Національних зборів від Парижа. У 1986—88 роках він стає міністром-делегатом при міністрі економіки, фінансів та денаціоналізації. З 1988 року обіймає посаду генерального секретаря ОПР. Кінець березня 1993 року ознаменувався для Жюппе двома подіями: він став міністром закордонних справ і вдруге одружився з журналісткою Ізабель Легран-Боден. З цього моменту розпочалося його нове життя.

І ось нова перемога — Прем'єр-міністр Франції. Цього разу ніхто не сумнівався щодо справедливості призначення. По-перше, Ален Жюппе не раз засвідчував свою вірність Жакові Шираку, що з огляду на нещодавню передвиборну конкуренцію «братів по партії» Ширака і Балладюра мусить запобігти новому розколові в партії. По-друге, за умов економічної мікрокризи у Франції, таке призначення вітають фінансисти та промисловці країни, які симпатизують Жюппе як прихильнику економічного лібералізму. Задоволена новим призначенням і Європа. В ОПР багато противників швидкої європейської інтеграції. А ось Жюппе — виняток.

Таким чином, схоже, задоволені всі: і Європа в цілому, й самі французи, і Жак Ширак, і, безперечно, Жюппе. Проте він уже кілька разів мав можливість пересвідчитися, що Міс Симпатія — жінка примхлива. І французи полюбляють «капризувати». Вже зараз рейтинг популярності Ширака та Жюппе, нехай і небагато, але впав. Соціологи пов'язують це з неоднозначним сприйняттям рішення поновити ядерні випробування. Але новий прем'єр ще не «засвітив свої козирі». Тож має всі підстави закінчити гру переможцем.

За матеріалами зарубіжної преси
Наталя ФІЛІПЧУК.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

Дещо про долари, престиж і крила України

МАБУТЬ, цей сюжет із щоденної хроніки телебачення ФРН авіакомпанія «Люфтганза» з гордістю використовуватиме як рекламу: один з лідерів нашої держави (зумисне не називаю його імені, бо проблема, про яку мова піде далі, цілком типове явище), діставшись із США до Франкфурта, взяв квиток на літак... німецької компанії та ще й в економічному класі...

Для них гордість, а ми самі собі привселюдно дали здоровенного ляпаса. Надзвичайний та Повноважний Посол України в Австрії Микола Макаревич з тривогою пише в листі до міністра Кабінету міністрів України Валерія Пустовойтенка: «Звертаю вашу увагу на те, що, незважаючи на пряме авіасполучення між Києвом і Віднем, офіційні делегації, а їх тільки цього року було вже 20, представники державних підприємств, політики, митці вдаються до послуг австрійських авіаліній».

Час, мабуть, пояснити, в чому справа. В більшості країн світу існує закон, згідно з яким люди державні, тобто ті, які вирушають у ділові поїздки за рахунок бюджетних коштів, не мають права користуватися послугами транспортних компаній інших країн з тим, щоб гроші залишалися у своїй казні.

Скаржився мені знайомий американський підприємець, що довелося йому з Нью-Йорка, з яким в України пряме авіасполучення, до Києва летіти кружним шляхом з пересадкою, бо у США таких рейсів немає. У них же з цим суворо, бо діє система «зелених» карток: командированний здає її касиру, а вже компанія надсилає картку до Мінфіну на оплату. Можна, звичайно, вибрати компанію до вподоби, але платитимеш з власної кишені.

В Україні, виходить, так питання не стоїть, оскільки не має відповідного закону. Хоч департамент авіаційного транспорту двічі звертався до Кабінету міністрів з проханням видати розпорядження щодо цього, поки Верховна Рада не прийме закон.

Але, коли немає закону, то мала б бути, як мінімум, турбота про те, щоб валюта, якою державні мужі сплачують за авіаквитки і яка спливає за кордон, залишалася в казні України. До речі, національний перевізник «Авіалінії України» та «Міжнародні авіалінії України», пропонуючи чудовий сервіс на борту, беруть плату в карбованцях і за пільговим тарифом — 50 відсотків знижки порівняно з іноземними компаніями. А ще скаржимося, що на розвиток української цивільної авіації не маємо коштів...

З другого боку, якщо урядовці, парламентарії та інші державні люди користуються послугами зарубіжних авіакомпаній,то це означає, що вони не довіряють вітчизняній? І чи не схожі ми на відому унтер-офіцерську вдову, яка сама себе висікла?

Та шануймося ж, зрештою, бо ми того варті!

Еліт-клуб

НА ЦІЙ сторінці, як правило, не публікують інформацію про нижню білизну. Проте часом для жінок байдуже, хто переміг на чергових виборах, коли йдеться про гарний... бюстгальтер.

Наталя ПИСАНСЬКА, студентка

ЧУДОВА «ДЕСЯТКА»

Тим більше, коли така річ увійшла до десятки найкращої продукції, виробленої в світі минулого року. В цьому списку — люкс-автомобіль від «Дженерал Моторс», який став ознакою розкошів, як і маленька сателітна тарілочка від RCA, здатна передавати велику кількість (150!) каналів. А ущ — винайдений заново велосипед у вигляді настільної лампи. Відкриття полягає в тому, що фірма «Black & Decher» придумала таку гнучкість приладу, яка дає змогу лампі набувати положення, зручного для вас.

А дітей та їх батьків завоювала імперія Уолта Діснея, випустивши відомий мультфільм «Король Лев». Він випередив навіть усіма вподобаних «Аладіна» і «Чудовисько і красуня». Але загалом це змагання виграли глядачі. Американським дітлахам пощастило ще раз: вони могли дивитися найкраще TV-шоу «Power Rangers». Що ж до іграшок, то один безробітний авіаінженер із Сан-Дієго вигадав «малюка» з плачем, який повторюється вдень і вночі. Така лялька, зовсім як справжня, вже продається в школах і клініках, поки що американських. Для дітей, досить дорослих, які самі хочуть мати дітей.

І нарешті те, від чого не застрахований ніхто: хвороба називається целуліт, тобто накопичення жирового прошарку на стегнах і сідницях. Гадаю, зрозуміло, що це справа почасти і косметології, тому Крістіан Діор став до бою за красу і здоров'я. І виграв, вигадавши крем Sveete.

А тим, хто займається комп'ютерами, приємно дізнатися, що до десятки найкращої продукції увійшло також програмне забезпечення «Mosaic», що перевершує «Інтернет», і гра для дорослих «Myst», записана на CD-ROM.

(За матеріалами англійського журналу «Fortune»).

Незрівнянна Клара

Якщо молоді покоління, які виростають на американських бойовиках, не знають видатну радянську актрису Клару Лучко, то їм можна лише поспівчувати: вони не плакали разом з нею над долями її героїнь, не проймалися їхнім щастям, не співпереживали з нею. Почуття, погодьтеся, не найгірші для людини, яка має душу...

Четвертого липня Кларі Лучко минуло 70 років. І хоча жіночий вік називати неделікатно, та навіть такий — не короткий, Клара Лучко зуміла зробити своєю перевагою: хто бачив її два тижні тому в телепередачі про старі фільми, той не міг не захоплюватися її молодістю — такий чудовий вигляд вона має...

А такою, як на цьому фото, її запам'ятали мільйони глядачів.

Світське життя

ВЕЛИКА зала посольства Республіки Угорщина в Україні і цього разу ледве вміщувала всіх гостей, котрі прийшли попрощатися з послом паном Іштваном Варгою, який влаштував прощальний прийом.

Валентина ПОЛІЩУК, журналіст

Ах, шарман...

Частували тут, як, до речі, й завжди — чудово. Особливо вдається кухареві посольства салат із крабів (у найближчих випусках «Еліт-клубу» ми запропонуємо його рецепт). Був, звичайно ж, і неповторний угорський «Унікум» — міцний і надзвичайно приємний напій, що його рекомендують ще вживати в разі... захворювань шлунка.

Як завжди, на висоті були майже всі дами — і зарубіжна й українська еліта. А найелегантнішою парою на цьому прийомі, крім, безумовно, господарів, пані Варги Іштванне та пана Іштвана Варги, було подружжя — пан Дмитро Видрін, радник Президента України (літній костюм, сорочка, краватка, черевики — все не з дешевого магазину) і пані Лариса Троян, заступник головного редактора «Киевских ведомостей» (елегантне вбрання від «Неккерманн»: костюм у жовто-блакитних відтінках, низка вишуканого намиста з напівдорогоцінного каміння у тон вбранню (ні, не прапора, а до неймовірно синіх очей — скільки чоловіків мало б утопитися у таких чудових!), і парфуми, які відразу пізнати за вишуканим ароматом: звичайно ж, французькі — Eden!

Певно, вишуканість пані Лариси мали б оцінити дами й панночки, які вразили присутніх міні-стрейч сукенками й голими (що зовсім недоречно й неприпустимо у таких випадках) ногами, взутими в босоніжки (!). А от посол Швейцарії в Україні пан Камер запросив пані Ларису на традиційну національну страву — фондю.

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

Кум ще не злазить з коня

ОСТАННІМ часом актор Михайло Крамар, коли запитують про вік, випалює мов школяр: «Восени буде сто!» При цьому кругле обличчя його стає простодушно-правдивим, як у знаменитого Стецька, зіграного ним у молодості. В цій репліці менше гумору, ніж здається. Ми вже писали тиждень тому: Крамар потрапив до «пенсійного списку», а це акторами дуже болісно, навіть панічно сприймається, і мало кому вдається гідно зустріти цю мить, не втішає навіть, що пенсіонерам дозволено працювати в старих спектаклях і навіть у нових, якщо дадуть, але — вже не в штаті. Він ще три роки тому казав: лиш стукне шістдесят, піду геть, поїду в село й житиму там. А минулого понеділка Крамар сів на Подолі в автобус і вирушив у свої Пиї. Хоч у вузьких колах була чутка, що це — від'їзд назавжди, великого артиста ніхто не проводжав. В цей самий час натовп театралів штурмував якусь виставу московських гастролерів, і це було до сказу цікаво: чому ми (я, грішний, теж) завжди більше боїмося пропустити приїзд чужого, аніж від'їзд свого?

Наступного дня, тим же автобусом, я вирушив навздогін, у Пиї. Це — за Кагарликом, чудовий край вишневих садів, що їх так захищав отаман Зелений, край веселих топонімів, як-от Великі Прицьки й Малі Прицьки, або ще Кумів Яр, це місця, де весь час ждеш побачити сюртучок Нечуя-Левицького, от звідси родом Крамар, і нізвідки більше.

Велике красиве село, а в нім, на схилі яру — маленька післявоєнна хатка, і садок, і город, «ото моя цибулька, а ото кумова». От парадокс: стільки ми про цю хату переговорили в Києві, а опинилися тут — і: «Тобі якої кави зварити?» — «А такої, як у кав'ярні на Заньковецької...» Ну, зварили, випили й пішли цибулю полоти. Стрінемось у Києві — буде все навпаки.

... Ага, а коли хата під війну згоріла, це ж букринський плацдарм, то вони з мамою Катериною жили отут, у сарайчику, і заходили сюди через одні двері разом з коровою Ластівкою, тільки від порога Ластівка повертала ліворуч, а вони з мамою — праворуч, і до театрального інституту він подався з цього ж таки сарайчика; а ось висять сині штани, чи не ті самі, у яких Мишко Крамар ходив до школи, домоткані, фарбовані начинкою з німецьких сигнальних ракет.

Мама Катерина померла кілька літ тому, тож город і хата тепер — тільки його клопіт. Як раніше доводилося доглядати маму — навідуватись, допомагати, возити гостинці, так само тепер він доглядає двір, з тією, може, різницею, що хазяйство на зиму не забереш до Києва. І він часом навідується сюди й взимку, просто щоб «погріти хату». При цьому Крамар абсолютно не сентиментальний чоловік.

З ним весело йти селом, він розказує про все, що трапляється на дорозі: у кого які сливи й який мед, де що росло багато років тому й куди текла вода раніше з оцього рівчака, а вже про людей з усіма їхніми родичами до п'ятого коліна — тільки слухай. Ось у цих от лопухах колись жив наш посол в Індії, а тут живе чудова вчителька, знаменита ще й тим, що майстерно клала печі, а ще любила рибалити, так любила, що коли на старість перестала бачити поплавець, то ловила рибу «на пальця», а ото он іде пастух, котрий у дитинстві пояснював собі слова «Миклухо-Маклай» як «макуха підмокає», і так воно тягнеться, перескакуючи одне з одного, аж поки не натикається на таку, скажімо, фразу: «... і здох він, бідний, під тином».

— Хто?!

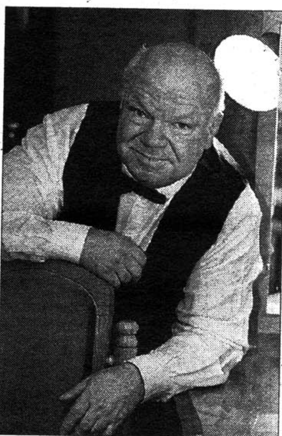
— Та собака ж! — і розумієш, що йшлося про когось із предків сусідського Тузика, котрий забрів послухати нашу бесіду.

От і в ролях своїх Крамар отакий: при всій ексцентричності — глибокий, навіть епічний і впертотрадиційний, як Нечуй-Левицький чи отаман Зелений. Чомусь здалося, що він би унікально міг зіграти Маленького принца у свої шістдесят, адже, зрештою, Маленького принца написав не маленький хлопчик, а дорослий дядько з доброю пам'яттю дитинства.

Втім, артист не вільний вибирати собі ролі. Стецько — то добре, але Крамар недограв більше, ніж зіграв. Коли читаєш на афіші навпроти його імені скорочене «Засл. арт.», то за отим «засл.» ввижається слово «заслання».

О, якби він справді зараз все покинув і оселився в своїх Пиях — який би то був подарунок для нас! Адже ми страшенно любимо щось у нашій культурі недобачити, а потім з трагічним надривом — відроджувати!

Але він (от вредний!) не зробить нашій культурі цього подарунка. Він, здається, передумав і вже не говорить, що покине театр якраз на власні іменини. Тож нам поки що не буде чого відроджувати. Зате в наступнім сезоні ми побачимо Михайла Полікарповича Крамара в добрих старих ролях і навіть, як Бог дасть, у деяких нових, приміром у ролі Кактуса з «Житейського моря». Недарма неподалік Пиїв — Кумів Яр. Там колись водилися розбійники. Зустрічали когось і казали люб'язно: ану, куме, злазьте з коня та йдіть собі додому пішки. Якщо траплявся кум з характером — то він не поспішав злазити...

На знімку Віктора МАРУЩЕНКА: Михайло Крамар, актор Національного театру імені Франка.

Театр — Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

У всякого своя «Доля»

Камерному музично-поетичному театру-студії «Доля» п'ять років

Театр розпочинається з вішалки? Цей — із виконаних на високому художньому рівні програмок і запрошень. У них — максимум наукової і мистецької інформації про твори, авторів, епоху, а ще — чудові портрети артистів, зроблені фотомайстром міжнародного класу Романом Бараном. На особливо поважні імпрези запрошення рознесять персонально, а після дійства не розходяться, а обговорюють побачене й почуте. Так було нещодавно на вечорі-реквіємі «Трагічне покоління», присвяченому «усім, хто зазнав репресій, кому безпідставно понівечили, а то й забрали життя». Цих людей разом з дітьми й онуками ласкаво запросили на музично-поетичне дійство, у якому брали участь лауреат міжнародних фестивалів Мирон Блощичак (поезії, які читав Євген Козак, звучали під супровід старовинних українських інструментів — теленки, ребра, зозулі, флояри), лауреат міжнародного конкурсу ім.Гната Хоткевича бандурист Тарас Лазуркевич, а також камерний хор «Софія». Органічним доповненням дійства стала виставка художників із Клубу українських митців.

Театр вибудувано на засадах взаємомеценатства і взаємоблагодійництва. Він не має ані свого приміщення, ані фінансування. Та при цьому меценатську фінансову допомогу від ВТО «Атмлефера», Укрсоцбанку «Доля» значною мірою використовує для підтримки інших колективів, для добродійних акцій. «Доля» іде до людей і знаходить «сцену» будь-де: у школі, вузі, лікарні, заводському клубі, — всюди, де можна розкутурхати чиюсь душу, розбудити розум. Таких виступів було понад триста.

Співпраця на контрактових засадах і мобільність театру дають йому змогу реалізувати найрізноманітніші задуми: від музично-поетичних програм «Музика в архітектурі», «Символи Сковороди», «Возроди, Україно, себе, возроди!» та інших до першої сценічної постановки опери Д.Бортнянського «Алкід» в Україні та Канаді (на запрошення Українського оперного товариства Канади).

«Доля» наполегливо шукає нових форм самореалізації — і не тільки для митців, які постійно співпрацюють з театром. Для усіх львів'ян. Євген Козак за підтримки творчої інтелігенції міста заініціював створення на базі театру культурно-мистецького центру «Українська родина» як духовного осередку міста. Головна ідея центру — відродження національного менталітету, його етичних і естетичних ідеалів, що в споконвічній українській традиції зосереджувалися довкола родинного вогнища.

Львів.

На знімку: Євген Козак.

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

Європі без книжок ми не потрібні

ЯКЩО в колишньому Радянському Союзі згідно з офіційною статистикою після закінчення школи кожний шостий ніколи в житті не брався за книжку, то що ж маємо нині? Українські видавництва ледь животіють, ринок захопили приватні та зарубіжні книготорговці... Який вихід знаходить сучасний національно свідомий інтелектуал?

Оксана ЗАБУЖКО, поетеса, кандидат філософських наук.

— Найчастіше читаю літературні журнали. Прозу в «Сучасності». Переконана, що цей часопис є сьогодні певним орієнтиром для читача. Коли говорити про авторів... Закінчила «Хозарський словник» Мілорада Павича. Що ж до нашої літератури, то тут сказати щось певне важко. Ми перебуваємо в стані стагнації, і хто виведе нас із нього? Справа в тім, що треба ще запитати себе: «Чи є у нас культуротворча атмосфера? Чи є нове інтелектуальне середовище?» Відповідь буде, вочевидь, негативною. Але що це незабаром минеться, я впевнена. В третє тисячоліття української інтелектуали увійдуть зовсім іншими. Я оптимістка.

Григорій СИВОКІНЬ, літературознавець, доктор філологічних наук.

— Серед прозаїків мені імпонують твори Ю.Андруховича та В.Шевчука. В поезії — автори збірки «Молоде вино».

Безсумнівно, потрібен час, щоб осмислити творчість письменників, яких знає не тільки Європа, але й світ. Того ж Уласа Самчука, Івана Багряного, Юрія Шевельова... Гадаю й вірю, що ось-ось повинен появитися на літературному видноколі новий роман, твір, який сконденсує в собі і непросте минуле, й неоднозначне сьогодення. Назвати автора? Не можу. Це буде нове ім'я в українській літературі.

Павло МОВЧАН, поет, народний депутат України.

— Згоден, що українська література ще не дала епічного прозового полотна, яке б відобразило наш час. Але, мабуть, це закономірно. Мої колеги в шоці — скільки подій, неочікуваних, непередбачених! Ясно кожному, що процес творення української держави необоротний, але чому він відбувається в атмосфері загального матеріального зубожіння? Хто і що керує цими процесами? Запитань багато, словом. Хто дасть відповіді? Може, і я. В моєму доробку є прозові речі, недруковані. Але справа не у тім, хто конкретно напише роман чи повість, гідні нашого часу. Ми повинні піднятися до того високого рівня, якого сягнула культура нашого народу — маю на увазі митців і в Україні, і в діаспорі, всюди, де живе наше слово.

***

Колись Микола Коперник змінив світ, поставивши в його центр Сонце (до цього центром Всесвіту була Земля). Плин часу переконує нас, що нову літературу народять ті, хто поверне свої інтелектуальні устремління до Європи, куди кликали нас Пантелеймон Куліш, Леся Українка, Микола Хвильовий, Микола Зеров, Лесь Курбас та їхні однодумці. Адже Україна — центральноєвропейська держава, і нам треба впевнено осмислювати це й відреагувати на це осмислення народженням нової духовності. Не треба боятися визнати, що небо нашої літератури не осявають зірки європейської величини. Адже сторіччя тому Іван Франко не боявся сказати на повний голос: «У нас нема літератури!» Саме Франкова суворість і вимогливість покликали до життя покоління молодомузівців і неокласиків, за ними прийшли пізніше шістдесятники... Іван Франко усвідомлював, що він не буде свідком народження тої нової української літератури, яку визнає світ, але він вітав її.

Отже, щоб здійснити наші сподівання, мало видавати лише журнали. Потрібно друкувати книги! Спочатку здійснити антологічні видання поезії та прози, драматургії, літературознавчої та мистецтвознавчої публіцистики, які б ознайомили широкі кола читачів в Україні з європейськими інтелектуальними видноколами, над якими горять зірки видатних імен Моріса Метерлінка, Оскара Уайлда, Джона Голсуорсі, Ромена Роллана, Анатоля Франса, Луїса Гонгори та багатьох інших. Пізнавши вершини європейської духовності, ми зможемо по-справжньому оцінити й свої здобутки. Тим більше, що кроки до цього вже зроблені. Маються на увазі чудові видання антології «Світовий сонет» (уклав та переклав Д.Павличко), томи перекладів світової поезії, залишені нам В.Мисиком, М.Лукашем та Г.Кочуром тощо. Попереду видання підготовленої кілька років тому Михайлом Москаленком антології «Тисячоліття перекладу України- Русі», до якої увійшли імена тих, хто починаючи з IX століття працював, щоб відкрити українському читачеві вікно до світової літератури. Це Клирик Острозький, Касіян Сакович, Симеон Полоцький, Іван Пулюй, Микола Вороний, Агатангел Кримський, Максим Рильський та інші. Поки що антологія М.Москаленка лежить без руху. Можливо, тому, що наше суспільство перестає бути найбільш читаючим у світі?

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

Блохін — на новому місці

ЛИШЕ тиждень удалося вирвати зі свого щільного календаря Олегові Блохіну, щоб завітати додому. І навіть прочитавши про себе в одній з київських газет багато неприємних і несправедливих слів (причому, ворушилися події дуже далеких років), він не розстроївся. Був незворушним, коли його не пустили на автомобілі на територію ... стадіону «Динамо» (бачте, не потрапив до спеціального списку).

Це якась дикість, та й годі. Адже Яшина знають як національного героя Росії, Пеле — Бразилії, Беккенбауера — Німеччини, Кройффа — Нідерландів. А от тепер сумніваюся, що таким вважають Олега Блохіна в Україні...

— Які справи привели до Києва? — запитую Олега.

— Уже рік не був удома. Роботи багато, і немає можливості відлучатися частіше. Ти ж знаєш, що я з маленькою Ірою — у Греції, а доросла Іра (дружина) постійно навідує нас. Отак і живемо. Дуже скучив за батьками, Києвом. Знаєш, як я його люблю? Друзів, які, на щастя, ще залишилися, кортить побачити. Одне слово, приїхав у тижневу відпустку. Але за цей короткий час осягнути неосяжне просто неможливо.

— До речі, скільки разів був у тата з мамою?

— Два. Але вони не образилися.

— Що у тебе нового у житті, роботі?

— За сім місяців до завершення чемпіонату Греції очолив один з невеличких клубів — афінський «Іонікос» — дебютанта вищої ліги, який перебував на той час на передостанньому місці в турнірній таблиці. Мене попросили спробувати врятувати команду. За перше коло «Іонікос» набрав 8 очок, а в підсумку — 28. За три тури до завершення чемпіонату ми вже виконали завдання і забезпечили місце в елітній лізі. Могли здобути більше очок. Але в завершальних зустрічах я випускав на поле переважно молодь, яку хотілося перевірити.

— Без дружини, з дитиною на руках, мабуть, доводиться нелегко. Як вирішуєш побутові проблеми? Як, зрештою, харчуєшся?

— Ми з тобою дружимо багато років, і ти повинен пам'ятати, якими чудовими стравами в роки нашої молодості частувала нас моя мама.

— Справді, Катерина Захарівна — чудовий кулінар.

— Отож-бо, було в кого вчитися. І не повіриш, що все по хаті роблю сам.

— І, як я зрозумів, готуєш?

— Звичайно. М'ясо готую, рибу, борщі український варю. Зрозуміло, що до маминого рівня не дотягую. але Іринці подобається. Можна було б найняти хатню робітницю. Але відмовився. Вправляємося з донькою без чиєїсь допомоги. От тільки прасувати не вмію. І, знаєш, таке життя мене цілком влаштовує.

— Розкажи трохи про свій новий клуб. Які його фінансові можливості?

— Гадаю, що місце, яке посів «Іонікос», не відповідає його фінансовим можливостям. Наш президент — багатий і незалежний. Клубові досі не таланило. Адже раніше то з тренерами не вгадували, то селекційну роботу провалювали. Набирали кого завгодно. От і тепер у нас перебір з молодими. В той же час не вистачає досвідчених виконавців. Радію, що мені певною мірою вдалося стабілізувати ситуацію. Раніше, коли працював у великих клубах, було значно простіше, мав багато помічників. А тепер доводиться більше робити самому, а головне — підтверджувати фахову кваліфікацію.

— Якою мовою спілкуєшся з гравцями? Які ваші стосунки взагалі? Ти — тренер-деспот чи добрий дядечко?

— Грецькою. У мене в команді — 28 чоловік. Другої команди немає. Тільки 16 можу брати в готель і заявляти на гру. 12 чоловік щоразу залишаються за бортом. Звичайно, є невдоволені. А взагалі стосунки у нас нормальні. Самі хлопці кажуть, що їх треба ганяти палицею, бо багато з них за натурою нехлюї. Отож, вимагаю дисципліну. На порушників накладаю штрафи. А от дисциплінованим, роботящим іду назустріч, роблю навіть поблажки. Однак не дозволяю порушувати дистанцію, яка має бути між тренером і підопічними. Ніякого панібратства. Хоча інколи разом п'ємо каву, вечеряємо в ресторані.

— Ти казав, що вам бракує досвідчених гравців, то, може, хтось упадав в око в Україні?

— Тут не все так просто, як здається на перший погляд. Ми вже маємо трьох іноземців: югослава, нігерійця та бразильця. Питання про четвертого розглядатиметься лише у грудні. Не приховую, що хотів би мати земляка у своїй команді. Але українські клуби називають такі ціни, що очі на лоб лізуть. До нас, щоправда, нещодавно приїздило кілька футболістів. Двоє киян мені сподобалися.

— Який у тебе контракт? Чи задоволений матеріальними умовами?

— Маю контракт до кінця наступного чемпіонату. Але він може бути розірваний тією чи тією стороною будь-якої миті. Матеріальні умови мене цілком влаштовують. Дуже переживав, коли йшов з «Олімпіакоса». Зі мною повелися там нечемно і непорядно. Адже у команди був хороший результат, вона виступала в єврокубках. Мені не платили гроші. А тут усе поки що по-джентльменському.

— Олег Блохін — перший український тренер у Греції. Яке враження його про футбол у цій країні?

— Він має досить пристойний рівень. Щоправда, тривалий час був відірваним від Європи. Місцеві клуби тільки-но починають заявляти про себе на континентальній арені. Сила його в тому, що він викликає великий інтерес у людей. Стадіони майже заповнені.

— Відомо, що за кордоном футбольні тренери зобов'язані мати спеціальну ліцензію. Колись, якщо не зраджує пам'ять, проблеми в цьому плані виникали у Беккенбауера, Кройффа, ще у когось. А ти маєш ліцензію?

— Така проблема, справді, існує в кількох країнах, зокрема, Німеччині, Нідерландах, Італії, Іспанії. А в Греції ліцензію мати не обов'язково. Я ж закінчив Київський інститут фізкультури, маю диплом тренера з футболу. І цього цілком достатньо. Для того, щоб отримати згадану ліцензію, треба два роки поспіль їздити на курси. Часу на це не вистачає.

— Мабуть, дивився матч чемпіонату Європи Україна — Хорватія? Якщо так, то поділись враженнями, будь ласка.

— Загребський поєдинок бачив. Розстроївся, страшенно. А от київський поєдинок побачити, на жаль, не пощастило.

— І все ж, чи зрадів перемозі наших?

— Таке питаєш! Я ж українець, киянин. Завжди і всюди підкреслював це. Зрозуміло, що перемога збірної моєї країни над сильним суперником — величезна радість для мене. А взагалі про події в футбольній Україні знаю дуже мало. Відомо мені, що чемпіон — київське «Динамо», а володар Кубка — донецький «Шахтар».

— Чи не відчуваєш, що вже пересидів у Греції? Можливо, плануються якісь зміни у твоїй тренерській кар'єрі?

— В усьому світі існують певні зав'язки. Чув від Валерія Васильовича Лобановського, що в районі Перської затоки все захопили бразильські менеджери, які й близько не підпускають туди чужих. В Італії свої закони. Щоб пробити той мур, треба багато сил, здоров'я, нервів, солідні зв'язки. Такого не буває, щоб отак вирішив і поїхав собі працювати кудись, скажімо, до Іспанії. Хоча мене туди кличуть. Але запрошують до клубу, який не відповідає моєму рівневі та авторитетові. Стосовно «Іонікоса», то цей колектив зірок з неба не хапає, але робота в ньому дає стабільний заробіток. Моя сім'я безбідно живе завдяки цьому. Мене інколи запитують: «Чому не повертаєшся в Україну?» А Блохіна поки ніхто не кличе, нічого не пропонує йому. Отож, своєю роботою поки що задоволений...

На знімку: і в 42 роки Олег Блохін має юнацьку статуру, хороші фізичні кондиції, а майстерність, як кажуть, не іржавіє.

Фото Миколи БОЧКА.

Людмила ВЛАСЮК, журналіст

Гідна поваги та нація, яка у найскладніший для себе час являє світові найяскравіших «зірок»...

«Перемога українських баскетболісток на чемпіонаті Європи, мабуть, найгучніша для цієї країни після олімпійського тріумфу Оксани Баюл», написала одна з італійських газет після європейської першості з баскетболу, що завершилася нещодавно у чеському місті Брно, де збірна України виборола золоті медалі. «Чудова команда, єдина, яка, очевидно, завдяки якійсь особливій методиці підготовки, зберегла сили і свіжість до кінця цього виснажливого чемпіонату, цілком здатна зіпсувати настрій не одному суперникові в олімпійській Атланті».

Порівняння перемоги баскетболісток України у чемпіонаті континенту з приголомшливим успіхом знаменитої фігуристки тільки на перший погляд здається деяким перебільшенням. Адже італійська газета має на увазі, головним чином, значення цієї спортивної події для політичного іміджу нашої молодої держави — як і після Ліллехаммера, відбувся свого роду сплеск інтересу до України, про яку заговорили тисячі людей в різних країнах, які стежили за перипетіями баскетбольного чемпіонату.

Багато колег у прес-центрі зізнавалися, що вони були вражені тим патріотичним піднесенням, яке панувало у залі під час ігор за участю збірної України, особливо у фінальному матчі. Таку атмосферу створювала ціла трибуна українців, які працюють у Чехії і які, як зізнався один з них, вважали своїм обов'язком щодня приїжджати сюди. Слово «Україна» гриміло у величезному залі з початку до кінця чемпіонату, а під час нагородження стався й зовсім рідкісний для нас випадок. Більше сотні цих молодих людей, яких, що приховувати, багато хто з старшого покоління вважає «втраченими для суспільства», проспівали з початку до кінця Державний гімн... Важко тепер передати, яким захопленням і визнанням українських баскетболісток, а отже, і нашої країни був пронизаний цей вечір. Нація, яка навіть у найскладніший для себе час являє світові таких яскравих «зірок», є сильною і гідною поваги...

Шкода, що у нас не практикується приїзд на подібні події (хоча б на фінальний матч) когось з депутатів. Може бути, не кожен з них згадав би слова власного гімну, але не виключено, що після «особистої присутності» вже не доводилося б спортивним працівникам і журналістам шукати якихось витончених доводів для підтвердження очевидних у всьому світі істин — спорт консолідує, спорт виконує величезну дипломатичну місію, спорт примирює, спорт виховує, спорт, нарешті, поповнює державну скарбницю...

Але що там «присутність»! Впевнено долаючи бар'єр за бар'єром на цьому чемпіонаті, українська команда не одержала жодної поздоровчої телеграми, у той час як поверхи готелів, де мешкали команди інших країн, після кожної перемоги, навіть у попередньому турнірі, були обвішані факсами з підбадьорюючими словами, у тому числі від високих осіб. У цьому немає нічого дивного — так прийнято у всьому світі, як і те, що спортсменів, які гідно представили на міжнародній арені свою країну, майже відразу ж приймає глава держави. Немає сумнівів, що тільки невідкладні справи поки що не дали змоги Президентові України зустрітися із своїми співвітчизницями, які стали найсильнішими в Європі. Хоча важко позбутися думки, що відомий французький актор або московські космонавти, які приїхали на дружній футбольний матч, були прийняті відразу...

Від того, як оцінить наша країна те, що зробили для неї дванадцять баскетболісток та їхні тренери, залежить ефективна підготовка до олімпійської Атланти. Невже в черговий раз будемо холоднокровно дивитися вслід від'їжджаючим до інших країн нашим «зіркам»? Невже не знайдуться необхідні кошти для того, щоб найкраща команда Європи повноцінно підготувалася до головної спортивної події чотириріччя? Теплі слова, висловлені у привітанні баскетболісткам Прем'єр-міністром України, а також міністром у справах молоді та спорту, іншими офіційними особами, вселяють надію на те, що сумну традицію байдужості до своїх спортивних «зірок» — і спортсменів, і тренерів, які в будь-якій іншій країні вважалися б національною гордістю, буде, врешті-решт, зламано. Залишилося зачекати реальних кроків.

Брно—Київ.

Алло, Цюріх? Ми вас бачимо й чуємо!

12 липня у Цюріху відбудеться жеребкування європейських клубних турнірів УЄФА. Прес-центр Федерації футболу України (ФФУ) й рекламне агентство «Україна спорт груп» організовують для журналістів, керівників українських клубів, які беруть участь у жеребкуванні, пряму трансляцію з Цюріха. Журналісти матимуть можливість напряму поговорити з представниками України, що сидітимуть у залі, де відбувається жеребкування.

Окрім презентації рекламного агентства «Україна спорт груп», цього ж дня відбудеться представлення офіційних символік Федерації футболу України, Асоціації футбольних арбітрів України, чемпіонату й розіграшу Кубка України 1995—1996 рр., офіційних призів ФФУ. Кращому арбітрові країни у сезоні 1994—1995 років і кращому футбольному журналістові буде вручено призи «Золотий свисток» і «Золоте перо».

Загалом добре свято вийде у спортивних журналістів, які потім розкажуть про нього читачам, радіослухачам і телеглядачам.

А чемпіонат країни серед команд вищої ліги стартує 25 липня. Перше коло завершиться 4 листопада. Команди першої ліги розпочнуть чемпіонат 3 серпня. І головна новина — за підсумками чемпіонату вищу лігу залишать три команди, а поповнить лише одна. Тобто у сезоні 1996-1997 років у вищій лізі залишиться 16 клубів.

Іван КАЛИНИЧЕНКО, «Голос України»

ВІДЛУННЯ ПОСТРІЛІВ НА БІРЮЧОМУ ОСТРОВІ

Довкола коси Бірючий Острів, що має статус національного парку, й до сьогодні не вщухають пристрасті, викликані публікацією в газеті від 29 березня цього року під назвою «Гримлять на Бірючому постріли». Сьогодні газета повертається до цієї теми.

Замах на голову Генічеського райвиконкому, що на Херсонщині, Геннадія Заїченка 19 травня цього року й досі у всіх на вустах. Але, схоже, чи не найбільше стурбовані рядові жителі району. Бо тяжкопоранений голова раптом зателефонував до «Голосу України» просто з лікарні і висловив тривогу з приводу гнітючої атмосфери, яка огорнула трагічну подію. Ми записали розповідь Геннадія Миколайовича, як, зрештою, і свідчення інших офіційних осіб, хто не поділяє позицію Заїченка.

Розповідає Геннадій ЗАЇЧЕНКО:

— Мені вже легше, — розповів Геннадій Миколайович. - Двох молодиків, які стріляли в мене, я добре бачив і спочатку сприйняв їх за відвідувачів, котрі, не потрапивши на прийом, хотіли поговорити з головою райвиконкому на вулиці. Коли ж вони раптом вистрілили, я автоматично відвернувся вбік, чим, як виявилося, і врятував собі життя. 25-грамова куля поранила груди, пробила легені, хоча й не зачепила життєво важливих центрів організму. Дасть Бог, виживу. Ось тільки великий вхідний отвір від кулі, певно, ускладнить моє видужання. Може, доведеться пересаджувати шкіру — операція не з приємних.

Та більше мене тривожить інше. Ті, проти кого я виступав (серед них керівництво природного парку на косі Бірючий Острів, деякі особи із районного управління СБУ), кажуть, святкують перемогу від того, що я нічого не добився, замахнувшись на порядки на острові, і ось тепер прикутий до ліжка, нікому не потрібний. Образливо було слухати, перебуваючи на лікуванні, про черговий визивний вояж, який організували в один із вихідних днів любителі розважатися на Бірючому. Більше того, моїй дружині зателефонував незнайомець і попередив: якщо Заїченкові мало дісталося, то ми додамо. Роботу правоохоронців, сам процес розслідування я оцінюю невисоко.

Суть конфлікту, — у спробі райвиконкому розібратися, наскільки правильно контролюється полювання на рідкісних тварин, організоване для іноземців через фірму «Інотек», який зиск від цього має посередник - місцеве мале підприємство «Єдко» на чолі з паном Коваленком. За нашими дослідженнями, убито 100 медальних оленів (порівняйте: дирекція парку оперує цифрою 28), кількість доларів, одержана організаторами знищення тварин, у звітності занижена. Далі — директор національного парку пан Зубков і керівники Мінлісгоспу України розцінюють наші спроби вивчити ситуацію в заповідній зоні як втручання у відомчу справу. Лише торкнувшись інтересів підприємців, котрі роблять бізнес на відстрілі тварин, ми відчули шалену протидію. Чимало «доброзичливців» радять мені заплющити очі на неподобства, влитися у воронячу зграю, примиритися з нею — і тоді все буде гаразд. Але ж мене обирали на посаду тисячі людей, які давали конкретні накази, вірили мені. Як я зраджу їх? Дещо здивувала телефонна розмова з першим заступником голови обласної Ради Валерієм Третьяковим, який пропонував покинути Генічеськ. Мовляв, робота для мене знайдеться і в Херсоні. Але як бути із знахабнілою мафією? Капітуляція, відмова від боротьби? Чесно кажучи, мені незрозуміла така позиція.

Отже, мені залишається лише одне: звернутися до газети «Голос України», якій я довіряю. Прошу вас, розкажіть про істинне становище в районі, допоможіть довести справу до кінця. Не залиште наодинці з кримінальними елементами. Вибачте, що не можу по телефону докладно розповісти про все.

Володимир ЗУБКОВ, директор Азово-Сиваського національного природного парку:

— Якось на острів приїхав Заїченко і вимагав від мене припинити практику полювання на муфлонів, ланей тощо. Я цього зробити не зміг, бо вже укладено договір з фірмою «Інотек» — до нас мали приїжджати іноземці і за долари полювати на тварин. Щодо кількості відстріляних тварин, то Заїченку нічого сюди втручатися, він не спеціаліст. Звідки бере дані, що розходяться із нашою звітністю, не знаю. До того ж, парк підпорядковується Міністерству лісового господарства, з яким і треба вирішувати всі питання. Заїченко запропонував мені звільнитися з посади директора, бо не хоче бачити у заповідній зоні такого керівника.

А я знаю, що проти голови райвиконкому порушено кримінальну справу за перевищення службових повноважень... Я ж хочу працювати нормально...

Павло П'ЯТИГОРЕЦЬ, прокурор Генічеського району:

— Слідство щодо замаху на представника влади ведеться інтенсивно. Але не буду розголошувати деталі цієї справи доти, доки не зможемо чітко викласти винним докази злочину. Просування у розслідуванні безперечне. Попередні результати обнадійливі. А значить, є підстави говорити, що оперативно-слідча група у складі 18 чоловік, прокуратура викриють тих, хто стріляв у Геннадія Заїченка.

Маю зазначити, що ряд перевірок, здійснених працівниками МВС, КРУ, іншими відомствами, якихось серйозних зловживань на косі Бірючий Острів не знайшли. Хоча я як людина, припускаю, що хтось десь міг спокуситися вполювати неселекційного оленя, аби заволодіти розкішними рогами. Але це припущення. Водночас, від селекційного відстрілу відмовлятися не варто. Сіль питання не лише у полюванні в заповіднику. Чимало проблем з пансіонатами на Арабатській стрілці, в які повинен втручатися райвиконком. А головне — треба, нарешті, всім керівникам району, відповідальним службовим особам заспокоїтися, припинити колотнечу і дружно, злагоджено взятися за діло. Роботи в районі дуже багато.

Валерій ТРЕТЬЯКОВ, перший заступник голови обласної Ради:

— Ми тримаємо на контролі події у Генічеському районі, хід розслідування справи про замах на голову райвиконкому. Я особисто був у районі, зустрічався з членами виконкому і застеріг, щоб у відсутність голови, який лікується, всі працівники не ховалися за його спину, а ініціативно розв'язували місцеві проблеми. Ситуація в районі, чесно кажучи, складна, не минула загроза і для самого Геннадія Миколайовича.

Про його подальшу долю нині, коли він хворіє, говорити було б нетактовно. Вважаю, що залишатися там йому поки що небезпечно. Хоча ніяких рішень в області щодо його працевлаштування не приймалося. Міркування Заїченка про наявність конфронтації з окремими службовими особами з різних відомств, гадаю, мають під собою грунт. Знаходяться люди, які використовують неординарну ситуацію в районі, щоб розпалити конфлікт. Наприклад, без відома голови почалося збирання підписів під листом на адресу центральних органів влади про місцеві непорядки.

Херсонська область.

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

КОМУ НАСТУПИВ НА П'ЯТИ ГЕННАДІЙ ЗАЇЧЕНКО

Не можна не погодитись, що Азово-Сиваський національний природний парк — одне з найкрасивіших місць України. Ще 1927 року ця територія стала заповідною, а 1957-го її реорганізовано в державне заповідно-мисливське господарство. Згідно з Указом Президента у 1993 році на території 53,4 тис. га створено національний природний парк. Значення розташованої в Азовському морі коси Бірючий Острів — складової національного парку — неможливо переоцінити.

Ще у тридцяті роки з Асканії-Нова сюди завезли оленів. Нині їх популяція розрослася до 700 голів. Прижилися на косі лані, муфлони, кулани.

Відповідно до режиму використання природних ресурсів Бірючий Острів одержав статус господарчої зони. На ньому дозволено регулювати кількість диких тварин на підставі обгрунтованих розрахунків. Простіше кажучи, не заборонено спортивний, мисливський та природоохоронний туризм.

Ідею створення високоорганізованого господарства на території парку довелося поховати — нині дедалі частіше фінансові труднощі гублять подібні починання. От і вирішили у Мінлісгоспі: аби відшукати засоби до існування, дозволити у господарчій зоні на основі селекційного відстрілу організувати полювання для іноземців. Чого там. Хай полюють, якщо в нас грошей нема.

Навесні минулого року за посередництва львівської фірми «Компас-Інотек-Україна» з австрійською фірмою «Хаскі Тур» підписано контракт, і Міністерство лісового господарства виділило 150 ліцензій на відстріл копитних.

Поперва обслуговування іноземців нічого, крім високих доходів, не віщувало. Одержана валюта, за твердженням директора національного парку В. Зубкова, покрила всі витрати господарства у 1994 році. Аж доки, за словами того самого директора, він не розповів про іноземних мисливців голові райвиконкому Г. М. Заїченку, який дав розпорядження вигнати іноземців, заявивши, що національний парк має підкорятися лише районові і слугувати його інтересам. Чи було так насправді — тепер важко судити. Та тільки директор з розпорядженням голови не погодився, і полетіли листи-скарги занепокоєних долею національного надбання працівників парку — з одного боку, і обранця народу — з другого. Протистояння поступово набирало масштабів.

І невдовзі власниками інформації про нелегкі випробування, що випали на долю Бірючого Острова, стали не тільки прокурор Херсонської області, міністри внутрішніх справ і лісового господарства, а й Генеральний прокурор, Голова Верховної Ради і навіть сам Президент. Про пікантні подробиці з життя Бірючого дізналися й мешканці України, що прочитали про це у вітчизняній періодиці. Щоправда, інформація була вкрай суперечлива.

У Міністерстві лісового господарства назбирався не один десяток доповідних — можна книгу видавати.

Заїченко, до того ж, звинувачує керівництво національного парку в тому, що воно «за підтримки Міністерства лісового господарства цілеспрямовано почало проводити роботу з організації полювання для іноземців... Практично триває безконтрольний відстріл тварин, реалізація рогів «потрібним людям» і вивезення м'яса за межі країни».

За твердженням директора заповідника Зубкова, голова райвиконкому, ігноруючи служби національного парку, вольовими методами втручається у роботу господарства. Заважає реалізації політики, спрямованої на розв'язання питань самофінансування.

Вражає розбіжність цифр щодо відстріляних іноземцями тварин. Як твердить Г. Заїченко, зарубіжні гості поклали до сотні медальних оленів, вартістю до 4000 доларів США кожний. Водночас на рахунок національного парку надійшло лише 5,5 тисячі доларів і 47 тисяч німецьких марок. Мали місце випадки одержання валюти готівкою.

У Міністерстві ж лісового господарства кажуть, що 20 іноземців у 1994 році відстріляли 28 оленів, 78 ланей, 27 муфлонів. З відстріляних тварин 74 — селекти, тобто особини відбраковані. За трофеї й надані послуги господарство одержало 4525 доларів США, 28 тисяч німецьких марок і 180 мільйонів карбованців.

Слово — першому заступнику міністра лісового господарства Валерію БРЕЖНЄВУ:

— Дедалі частіше в газетах подибуємо інформацію, що, мовляв, Україну заполонили орди іноземних мисливців. Маючи великі фінансові можливості, вони ведуть безконтрольний відстріл у заповіднику. І на Захід ідуть гори м'яса, оленячих рогів, інших мисливських трофеїв. Це зовсім не так. Валютне мисливство практикують у багатьох країнах світу. Приміром, Угорщину, котра має від цього колосальні доходи, відвідують 20 тисяч мисливців за рік.

Бірючий Острів корисно використовувати в інтересах держави — не доведеться просити у держави грошей на утримання парку.

Іноземний мисливець платить порівняно великі гроші за право відстрілу — 85 доларів США. Це надзвичайно вигідно. Тому міністерство дало добро на розвиток такого роду діяльності. За мисливськими господарствами майбутнє. Треба дивитися правді у вічі: у них полюватиме лише той, хто зможе заплатити. У нашій країні 500 тис. офіційно зареєстрованих мисливців. Більшість із них уявляє собі полювання так: зарядив рушницю якнайміцніше і гайда стріляти все, що заманеться. Інвалютний туризм порівняно з цим свавіллям виграє ще й у тому, що зазвичай іноземці — люди дисципліновані, відстрілюють тільки те, що дозволено за лімітом органами охорони природи.

Зарубіжних мисливців не цікавить м'ясо. Додому вони везуть лише трофеї (приміром, оленячі роги). Якщо вони тягнуть на золото — господарство може одержати одразу 4 тис. доларів. Але на Бірючому, як правило, ведеться селекційне відстрілювання. А трофей у селекта з ганджем. М'ясо оприбутковують, а потім реалізують через звичайні торговельні точки. Доход від продажу також надходить до господарства.

Саме Бірючий став першою ластівкою. Ми зрозуміли: можна поєднувати охорону природи з одночасним культурним веденням господарства. А те, що коїться довкола коси сьогодні, переросло в амбіції, нікому не потрібну писанину.

Отже, маємо справу із звичайною боротьбою відомств чи гілок влади на місцевому рівні?

Можна було б із цим погодитись. Якби не постріл у Геннадія Заїченка. Чи він не пов'язаний з подіями навколо Бірючого Острова? Тоді кому ж наступив на п'яти Геннадій Миколайович?

Відповісти на ці запитання повинно слідство...

Інформація про випуск акцій другої емісії акціонерного товариства «Донецький м'ясокомбінат»

1. Характеристика емітента

1.1. Акціонерне товариство «Донецький м'ясокомбінат» засноване 25 січня 1992 року та зареєстроване 27 січня 1993 року за адресою: Україна, 340059, м.Донецьк, проспект Ілліча, 105.

1.2. Предметом діяльності товариства є:
— переробка худоби та птиці;
— виробництво м'яса, м'ясопродуктів, лікарських препаратів;
— торговельно-закупівельна діяльність.

1.3. Результати фінансової діяльності підприємства за останні три завершені фінансові роки наведено в таблиці, що подається.

1.4. Бухгалтерський баланс за останній квартал станом на 1.04.95 року наводиться нижче.

1.5. Статутний фонд АТ «Донецький м'ясокомбінат» становить 309.160.000.000 (триста дев'ять мільярдів сто шістдесят мільйонів) карбованців. Статутний фонд сплачено повністю.

1.6. Кількість службовців, які працюють на підприємстві, становить 1312 чоловік.

1.7. Керівництво АТ «Донецький м'ясокомбінат» має великий досвід роботи в галузі м'ясопереробки. Голова правління — ІНОЗЕМЦЕВ Микола Михайлович, 1936 року народження, закінчив Донецький інститут радянської торгівлі, працює на комбінаті 37 років, пройшов шлях від робітника до директора.

Голова наглядової ради — Воронцова Тамара Дмитрівна, 1939 року народження, закінчила Одеський технологічний інститут харчової та холодильної промисловості, працює на комбінаті, 37 років на інженерних посадах, з 1969 року — начальник цеху первинної переробки худоби.

Головний інженер — Харитонов Борис Борисович.

Головний бухгалтер — Майко Людмила Миколаївна.

2. Опис ділової активності емітента

2.1. АТ «Донецький м'ясокомбінат» є одним з найбільших виробників м'ясопродуктів. Основна номенклатура, обсяги виробництва та реалізації продукції наводяться нижче в діючих цінах за відповідний період:

млн.крб.

	1992 р.	1993 р.	1994 р.	4 м-ці 1995 р.	Обсяг виробництва в тн.			
					1992 р.	1993 р.	1994 р.	4 м-ці 1995 р.
Ковбасні вироби	2096	60877	450589	262712	22452	14038	9403	1280
в тому числі варені	1471	37664	249713	145329	16079	9301	5810	781
сосиски	142	5124	40298	42183	1640	1102	910	201
напівкопчені	289	8562	59666	27609	1854	1460	903	89
твердокопчені	137	6509	69677	29315	587	481	577	59
копчення	320	1755	22852	11669	260	364	267	26
ковбасні вироби з конини	3,0	164	1034	803	49	52	22	3
інші вироби	22,0	1101	7349	5804	1983	1278	914	121
М'ясо, загалом	1259,0	31677	300114	142096	19675	12146	8699	1068
Жири харчові	22,0	1239	8154	9410	961	654	404	50
Сухі тваринні корми та жири технічні і кормові	12,0	621	4493	2058	1977	1393	1038	168
М'ясні напівфабрикати	199,0	10334	66130	52039	2376	3637	2057	407
Шкури	53,0	3232	22076	10854	—	—	—	—
Лікарські засоби	3.6	220	2002	2271	—	—	—	—
Товари легкої промисловості	1,6;	166;	1157;	1033;	—	—	—	—

2.2. Продукція комбінату сертифікована, має дипломи якості (інші характеристики) продукції. Делікатесна продукція комбінату має світове значення, експортується у країни СНД, за кордон.

2.3. Технологічне обладнання комбінату, середня спрацьованість якого 30%, розташоване в шести промислових корпусах. Загальна територія, на якій розташований комбінат, 17,2 га.

3. Дані про емісію цінних паперів

3.1. Рішення про випуск цінних паперів прийняте зборами акціонерів 29 березня 1995 року, протокол № 5.

3.2. Фінансові ресурси, залучені від емісії, планують використати на:
— збільшення обсягів закупівлі сировини;
— розширення асортименту продукції;
— розвиток збутової мережі підприємства.

3.3. Акціонерне товариство «Донецький м'ясокомбінат» оголошує відкриту передплату на акції.

Статутний фонд емісії становить 123, 663, 750000 (сто двадцять три мільярди, шістсот шістдесят три мільйони сімсот п'ятдесят тисяч) карбованців, що становить 40% статутного фонду.

Кількість акцій, що випускаються — 117775 штук.

3.4.

Категорія акцій	Кількість акцій (шт.)	Номінальна вартість акцій, крб.
Прості іменні	94219	1050000
Привілейовані на пред'явника	11770	1050000
На пред'явника прості	11778	1050000

3.5. До випуску пропонуються акції трьох серій:
серія ДМК-А з номерами від 1 до 94219
серія ДМК-В з номерами від 94220 до 105997
серія ДМК-С з номерами від 105998 до 117775

3.6. Початок продажу акцій — 25 червня 1995 року.

Припинення продажу акцій — 25 грудня 1995 року.

Продаж акцій здійснюється за адресами:
м.Донецьк, проспект Ілліча, 105.
м.Київ, вул.Пушкінська, 32 (тел.229-31-69; 228-78-33).

3.7. Акції розміщуються пакетами серед недержавних юридичних осіб та громадян. Для придбання акцій громадянам треба мати при собі паспорт.

Юридичним особам забороняється використовувати для придбання акцій бюджетні кошти.

Після повної оплати вартості заявлених акцій у ході відкритої передплати акціонер отримує сертифікат, який згодом обмінюється на акції акціонерного товариства.

3.8. Продавцем цінних паперів АТ «Донецький м'ясокомбінат» є інвестиційна компанія «Євроінвест», яка має ліцензію № 532 Міністерства фінансів України.

Курсова вартість акцій встановлюється компанією «Євроінвест».

3.9. Акціонери, які придбали прості іменні акції, мають право голосу на загальних зборах акціонерів відповідно до кількості придбаних акцій. Одна акція дає право одного голосу.

Акціонери мають право участі в органах управління акціонерного товариства, на отримання дивідендів, на придбання цінних акцій наступних випусків за умовами, визначеними загальними зборами акціонерів.

Акціонери, які придбали більше 5% загальної кількості акцій, зобов'язані повідомити про таке придбання емітента.

3.10. Рішення з питання прийняття або відхилення передплати, яка перевищує (не досягає) планового обсягу, приймається загальними зборами акціонерів або правлінням акціонерного товариства.

4. Порядок виплати дивідендів

4.1. Дивіденди за акціями другого випуску сплачуються один раз на рік, після завершення фінансового року, після проведення загальних зборів акціонерів не пізніше 31 березня року, наступного за поточним фінансовим роком за адресою: 340059, м.Донецьк, проспект Ілліча, 105.

Операції з цінними паперами та депонування здійснюють за адресою, за якою виплачуються дивіденди.

4.2. Розмір дивідендів визначається рішенням загальних зборів як відсоток від чистого прибутку, отриманого протягом поточного фінансового року, та з урахуванням необхідності формування фондів розвитку, що створюються акціонерним товариством.

5. Перелік та результати першої емісії

5.1. Перша емісія акцій була здійснена під час приватизації підприємства. 100% акцій першої емісії викуплено, а їх вартість оплачена членами трудового колективу підприємства.

У ході першої емісії було випущено 24179 тис. штук простих іменних акцій, у тому числі 100% акцій перебувають у власності керівництва підприємства.

Ліс — скарбниця щедра

СЬОГОДНІ багато ведеться розмов, дискусій, суперечок навколо питання, хто повинен бути господарем лісу. Одні вважають, що всі ліси України мають належати тільки державі, інші схиляються до думки, що і в цій галузі народного господарства мають право на існування різні форми власності. Певно, можуть бути і спеціалізовані лісогосподарські підприємства. Тим більше, що це право визначено Земельним і Лісовим кодексами України. На Волині більше 200 тисяч гектарів лісової площі закріплено за міжгосподарськими лісгоспами та спеціалізованими міжгосподарськими лісопідприємствами. За двадцять років від їх створення всі ці підприємства працювали без будь-яких державних дотацій. І показники господарювання не гірші, ніж у держлісгоспах.

Одне з найбільших не тільки на Волині, а й в Україні спеціалізованих міжгосподарських підприємств — Ковельське підприємство «ТУР», якому виповнюється двадцять років з часу заснування. Звичайно, проблем і в нас вистачає. Але їх колектив вирішує сам. Не хочу хвалитися. Тільки з упевненістю скажу, що і в нинішніх важких економічних умовах можна непогано господарювати.

Посудіть самі. У Ковельському районі наше господарство займає площу більше 43 тисяч гектарів. Рішенням облвиконкому в минулому році з Поворського військового лісництва нам передано 10 тисяч гектарів лісів та угідь. Маємо п'ять озер, власний лісовий розсадник, пасіку, займаємося заготівлею і переробкою плодів та ягід, збираємо лікарські трави... Але головний наш напрямок — охорона і захист лісу, догляд за ним, створення нових насаджень. Тільки за останніх десять років ми посадили більше 700 гектарів нового лісу.

Підприємство з кожним роком нарощує виробничі потужності, урізноманітнює асортимент виробів. Щорічно від рубок догляду одержуємо не менше 30 тисяч кубометрів деревини. Візьму для прикладу минулий рік. Колектив заготовив 2455 метрів кубічних ділової деревини. З них 1500 кубометрів реалізовано підприємствам та організаціям району. Відпускаємо ліс за пільговими цінами. Більше 13 тисяч кубометрів продано дров для населення. Майже кожному сільськогосподарському колективу району відпущено безкоштовно 10 кубометрів ділової деревини.

Міцне фінансове становище дає нам можливість займатися й іншою благодійницькою діяльністю.

У своїй роботі ми враховуємо не тільки інтереси району й області, а живемо проблемами нашої держави. Коли стало сутужно з постачанням кріпильного лісу для шахт України, ми тут же вирішили подати практичну допомогу. Не зважаючи на те, що не всі шахти можуть розраховуватися з нами за ліс, ми регулярно постачаємо їм потрібну деревину. За рік це більше 7 тисяч кубометрів кріпильних стояків. Інколи взамін нам дають вугілля, яке ми продаємо населенню району. Отже, і в цьому є вигода.

Наше підприємство відоме далеко за межами України своїми виробами з дерева, лози і соломки. Місцеві майстри відродили древнє ремесло лозоплетіння. У шести цехах 200 майстрів виготовляють більше 50 найменувань виробів з лози і соломки, які мають великий попит у Росії, Білорусі, Німеччині, Польщі, США, Чехії, Словаччині та інших країнах світу. А недавно ми створили цех з художнього оформлення офісів. І маємо чимало замовлень.

У нас робота поставлена так, що кожен виріб з лози чи соломки — це своєрідний твір мистецтва. Лоза — спеціальна. Маємо 30-гектарну плантацію, на якій вирощуємо 16 видів лози. Відпрацьована і агротехніка її вирощування. Така ось високопродуктивна робота дає людям добрі заробітки. Виконуємо абсолютно всі техніко-економічні показники. В минулому році, наприклад, підприємство відрахувало в місцевий бюджет 3,5 мільярда карбованців. Прийнято на роботу більше 50 робітників. Тепер скажіть, хіба таке підприємство не має права на існування? За всі роки ми не взяли в держави жодного карбованця кредитів.

Але це не межа. Ми повинні працювати ще краще. Є певні проблеми з саджанням лісу. Нам потрібна й передова технологія зарубіжних країн з догляду і використання лісу. Довгі роки ми жили переконанням, що в нас усе найкраще. Але це не зовсім так. Майже нема в нас техніки для догляду за лісовими культурами. Зарубіжна дорога, потрібна валюта. Думаючи про завтрашній день, ми повинні робити все для того, щоб наші ліси були не тільки високопродуктивні, а й здорові. А для цього треба лісонасінневу базу перевести на селекційно- генетичну основу. І в державних, і в міжгосподарських підприємствах.

Я за те, щоб у нашій державі були різні форми власності при використанні лісу. Нехай будуть державні, міжгосподарські, приватні ліси. Але обов'язково, щоб ліс мав господаря.

Павло ШУМИК, головний інженер ковельського спеціалізованого міжгосподарського підприємства «ТУР».

Наталя ХМЕЛЬНИЦЬКА, журналіст

Українці з усього світу — Україні

Гуманітарна, моральна та інтелектуальна допомога населенню, насамперед його найменш соціально захищеній частині, — ось мета Суспільної служби України, яка існує вже понад три роки. Це доброчинна організація на громадських засадах, діяльність якої охоплює всю територію України. Керівним органом Суспільної служби України є головна управа. Вона охоплює і координує діяльність 81 осередка, розміщеного у всіх областях України та в Криму. Вони проводять спільні акції з аналогічними організаціями українців Канади, Франції, Америки та інших країн.

Так, цього року вже втретє організуються оздоровчі табори для дітей у Косові в Карпатах. Реалізується програма «Формації без кордонів» спільно із французькою організацією, яка допомагає в отриманні медикаментів для лікарень Тернополя. Триватиме реалізація загальних програм «Родина родині», «Діти в потребі» і т.д. З метою відродження національних традицій підготовлено програми сприяння відкриттю українських шкіл на півдні України, проведення наукових занять, різних культурницьких акцій і т.д.

Діяльність суспільної служби у проведенні доброчинних акцій багато в чому переплітається з роботою Кабінету міністрів України, органами місцевої влади, різних партій та рухів, релігійних організацій. Значну частину коштів для роботи Суспільної служби України виділяє канадська Централя.

На другому з'їзді, що відбувся 1 та 2 липня в Києві в Будинку кіно, було заслухано звіт голови, членів головної управи про діяльність суспільної служби протягом трьох років. Після тривалих дискусій щодо звітів обрано керівний склад головної управи, головою якого знову став Богдан Фесюк.

Окрім представників суспільної служби з усіх областей України, були також гості з країн, де живуть українці — Голова Світової ради Суспільної служби Світового конгресу українців Ольга Даніляк із Канади, заступник президента Світового конгресу В.Верига, голова філії Суспільної служби українських канадців Марія Стальська і т.д.

З метою підвищення фахової підготовки керівників суспільної служби найближчим часом планують розпочати семінарські заняття.

Партія і народ єдині... у любові до сала

Монолог

На сучасний політичний базар не проштовхнутися. Як ліктями не орудуй — усе забито. Чого тільки не понавигадували! Навіть партія шанувальників пива є. Та чи є в ній потреба, коли і на місцеве тиврівське пиво грошенят не нашкребеш? А дивитися на ось ці імпортні пивні баночки — те ж саме, що на секс-бомбу в еротичному фільмі: недоступна.

Оскільки наш девіз — робити добро людям, я організував партію шанувальників сала! Ось тепер маємо право сказати, що народ і партія єдині. Чому? Бо із салом нині всі нерозлучні: хто його вирощує, хто їсть, а хто вже починає про нього мріяти!

Однак процеси ці надто стихійні. Наша партія має спрямувати все це в одну колію. Піднесемо ідеологічну та організаторську роботу щодо реклами сала. Уявляєте: на плакаті добрий немиршавий дядько з куснем прикопченої почеревинки в руках. А під ним напис: «Працюю, бо їм. А їм — так і на людину схожий». Або той самий дядько на телеекрані напучує якогось доходягу — не члена партії: «Коли б у тебе голова так працювала, як у мене шлунок, давно б ти вже міністром був або депутатом».

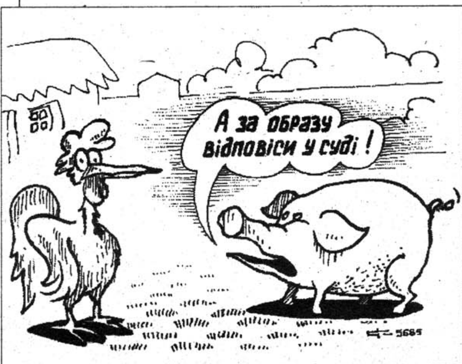
Але насамперед кадри, бо, як казав один великий вусатий м'ясоруб, вони вирішують усе. Треба такі, хто за будь-яких часів казав «ідея», а мав на увазі «сало!». Тому пропоную своїм першим заступником (правою рукою) Петька Перекидька, який не одному гарячого сала за шкуру залив. Людина потерлася в комсомольських і компартійних райкомах, потім з Рухом поруxалася і далі до Селянської партії рвонула. А це вже ближче до корита, до, вибачте, свинячої справи, тобто упритул до партії шанувальників сала. Так би мовити, ідейно дозрів. Та й практика, практика, я вам скажу. До Москви людина сало на продаж возила, з низів, як то кажуть, відчула специфіку нашої партії.

А по ліву руку мені прошу обрати голову колгоспу Стецька Бугаєнка. Для цього, як його, партійного менеджменту. Уявіть, за пару мільйонів наших «дерев'яних» карбованців «Волгу» колгосп у собі хапонув. За кілька кіло сала! Ось це так повага до сала!

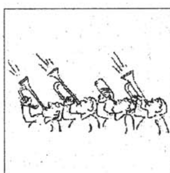
А решту партійної маси — рядових виробників свинини — ми вгамуємо. Не вперше. Головне — щонайбільше довбай їй, довбай, а по-науковому, як і раніше, — залізної партійної дисципліни. Наша мета виправдовує всі засоби. Не їсть хто сала — доморослим мусульманином охрестимо. Коли хтось холестерину, як чорт ладану, боїться, кажіть сміливо, що його найменше в салі, і найбільше в ньому вітамінів. Коли трапляться бажаючі схуднути — переконуйте, що у чвертці сала калорій менше, ніж у одній цукерці «Тік-так». Наука з часом підтвердить — вона теж сала хоче.

Кажете, від нашої партії тхне, так би мовити, гноєм відгонює, надто вже натурально. Під три чорти інтелігентність — панські замашки! У салі й уся заковика. Бо, по суті, ми будуємо партію шанувальників... доларів. Але офіційно її так не назвеш. Можна було б — «партія шанувальників зелененьких». Але щось співзвучне серед партій уже є.

Зрозумійте, долар куди завгодно можна вкласти. Тільки не в назву партії. Тому що не підтримає народ, відвернеться...

Монолог записав **Микола КАВУН.**
Мал. **Сергія ФЕДЬКА.**

Пародії

Усе пахуче — пий!

Рідні пахощі осінні пий...
Олекса ЮЩЕНКО.

Як запахло пелюшками
і гвоздиками,
Не збагнув: це
осінь чи зима.
Без намордника
вітри гарикали,
їм підсобить хочу,
як сурма;
Але кличе аромат,
настояний на вітрі
(П'янкуватим хмелем
аж пролах!).
Пий, а потім
губи витри,
Бо ще скажуть: —
Пив первак.

Налигач на сонці, чи Небо в кишені

*У кожного небо — своє,
І сонце у кожного — власне.*
Анатолій БАТУХА.

Кожному — Єву
свою, персональну,
Небо і сонце, корову
і силос.
Хочеш, і небо вже —
Єва і спальня,
Смикнув за
налигач —
і сонце здоїлось.

Володимир СЕМЕНО.
Полтава.

Блискавки

Я відчув, що в одежі щось луснуло, і з розпачем збагнув — знову «блискавка»! Авжеж, безглуздішої ситуації годі уявити: я, поважний чоловік, кандидат мистецтвознавства, серед натовпу в вагоні метро з широко розстібнутою «блискавкою» у штанях.

Від сорому запалали вуха й шия. «Хоч крізь землю провалюйся!» — гарячково запульсувала думка.

І тут, на моє щастя, у вагоні погасло освітлення і натомість включилися тьмяні аварійні ліхтарі. Я обережно намацав клятий замок «блискавки» і, як це доводилося вже не раз, потягнув його донизу, а потім, відчуваючи, що «блискавка» застібується, — вгору.

Раптом дві молоді жінки, що до того спокійно і якось непомітно стояли поруч, рвучко відсахнулися. Я отетерів від несподіванки: хіба ж можливо в сутінках, у гуркоті і тісняві помітити мої вимушені маніпуляції?! Тепер я вже не зашарівся — пика моя запалахкотіла неначе нічне багаття. Нестерпно довго плинули секунди до зупинки, і я кулею вилетів у двері.

Отож, настрій був зіпсований, і годі говорити, якими довгими були мої робочі години, коли під приводом розбирання архіву я обливався потом у застібнутому на всі гудзики цупкому робочому халаті.

Додому я повертався стомленим, нервовим. Якась жінка зависла наді мною у вагоні метро, шмигаючи носом, чихаючи та сякаючись у носовика. Я сидів з рятівною газетою на колінах, коли раптом шмигання припинилося. «Невже з маскуванням щось негаразд?» — подумалося з розпачем. Обережно зиркнувши вниз, я здригнувся від несподіванки: з розстібнутої шириньки брюк нахабно стирчав зім'ятий кут моєї білої сорочки. Напівнепритомний від ніяковості, я спробував заправити сорочку в штани, прикриваючи свої дії газетою. Врешті-решт, скінчивши капосну роботу, я крадькома зиркнув на свою антисанітарну супутницю. Величезний подив відбивався чомусь на її вирячкуватому обличчі.

Додому я увірвався рішуче і грізно накинувся на дружину:

— Мерщій подивись, яка ти вправна дружина! Вельми вдячний, моя люба, за те, що дозволяєш своєму чоловікові ходити на роботу, немов блазню!

— Знімай штани, — без заперечень мовила дружина, — зараз знайду нову «блискавку» і наведу у твоєму хазяйстві повний порядок!

Я заходився роздягатися, і раптом з штанів випав пожмаканий жіночий носовик з вишитим червоними нитками серцем і написом «Валя».

Дружина пополотніла й від хвилювання спромоглася лише прохрипіти: — Яка Валя?

— Яка ще Валя? — очманіло запитав я, і раптом яскрава блискавка спалахнула в моїх очах від відчайдушного жіночого ляпаса.

Відтоді у моїй одежі самі лише гудзики. Звичайно ж, не так зручно, але ж зате як надійно?! І ще: коли у вагоні метро якась жінка дістає носовика, я, немов загіпнотизований, не в силах відвести погляд. Мені здається, ще мить — і носовик впаде якомусь чоловікові на коліна. А далі вже за відомою мені схемою все закінчиться гучним ляпасом, могутнім громом у вухах і блискавками в очах. У нас, скажу я вам, ще якось по-божому: щось у сім'ї не так — і по пиці! А ондечки в Америці — чирк, і галас на весь світ... Кому, люди добрі, отаке потрібно?! Отож, вирішено — ніяких «блискавок»!

Юрій БОЛЬШАК.

Савелій ЦИПІН

З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

Цехи та виробничі служби були замкнені, хоча за календарем був не вихідний, а звичайний робочий день. Річ у тім, що колектив уже третій місяць гуляв у відпустці за власний кошт. Звісно, крім адміністрації, яка, наче нічого не сталося, продовжувала отримувати не лише зарплату, а й премії.

Директорський кабінет відчинився, звідти до приймальні висипали начальники цехів й розбіглися по своїх місцях. Шалено закрутилися телефонні диски: було оголошено аврал. Терміново викликався весь виробничий склад, хоч би хто де і в якому стані був, навіть такі, хто давно вже вийшов на пенсію. Відрядженних відкликали телеграмами, по хворих та дачників послали машини.

На десяту призначено загальні збори. Зал заповнився вщерть. Стільки не збиралося тут відтоді, як покійний партком наганяв сюди людей схвалювати вітальні телеграми на адресу чергового з'їзду КПРС. Біля входу сиділо кілька дівчат — рахували присутніх.

Слова узяв голова профкому:

— Для кворуму нам іще не вистачає шістнадцять осіб. Тому ми вирішили підтягти резерв: дев'ятьох — з військової служби, сімох — із в'язниці.

— Що він там каже, га? — притулив долоню до вуха вісімдесятирічний бухгалтер, якого на заводі вже ніхто не пам'ятав.

— Оголошена амністія всім, хто звідти щось украв, — пожартував Шеремет, якого знайшли на городній ділянці, де він ганяв колорадського жука.

Мікрофона взяв директор:

— Ким ми були і є? Державним закладом. Міністерство нами крутить, як йому заманеться. Тепер станемо самостійними, тобто перетворимося на акціонерне товариство з обмеженою відповідальністю...

«От блюзнір! Сказав би вже: з необмеженою безвідповідальністю, — обурився Шеремет. — Начебто він перед кимсь за щось відповідає».

— ... але це уможливиться лише за умови, якщо викупимо контрольний пакет акцій, — вів далі директор. — Якщо кожний із вас вкладе свого сертифіката, тобто приватизаційного чека, та ще й додасть півстільки ж готівкою, вийде якраз належна цифра. Замість того, щоб бути найманцем, кожен із вас стане власником нашого підприємства й отримуватиме дивіденд.

«Який там до біса дивіденд, коли й на зарплату нема чим стягнутися, — подумав Шеремет. — Вішає нам локшину на вуха, аби прибрати завод до своїх загребущих. Але що робити? Вкласти сертифіката сюди — все 'дно, що викинути на вулицю, не вкладати — викинуть на вулицю тебе самого».

— Якщо не викупимо заклад самі, він піде на торги, де потрапить до рук бізнесменів. Ті заради грошей зчинять з нами все, що їм заманеться. Скажімо, викинуть усіх за браму, а тут влаштують, даруйте, бардак.

«Один бардак зміниться на інший, — міркував Шеремет. — Якому йолопу спаде на думку робити у цехах кабаре? Розповів би краще, чому вигідні замовлення йдуть через посередницьку фірму, якою заправляє його син. І куди пливе платня орендарів за наші складські приміщення. І куди поділася половина гаражів, споруджених на заводський кошт. І чому він ширяє по закордонах, коли ми сидимо без копійки. Годі тримати нас тут за невігласів!»

Шеремет рішуче підняв руку.

— О, бачу, один уже «за», — помітив директор. — Отже, прошу голосувати!

У залі поволі почали зводитися руки.

Мал. **Артура СУХАНОВА.**

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 358383.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311125.